

Anna Arendse Thorsen

Din største fan

VILD MASKINE

Af samme forfatter:
FILTERLØS, roman, 2018

Anna Arendse Thorsen

Din største
far

VILD MASKINE

Til den jeg beundrer allermest, Ellen

natasjabramming_official

Guys, altså. Hvad skal jeg sige? Der kommer hurtigt fokus på haters, og hvor hårdt livet som influencer er. Man skal finde sig i dårlig omtale og kritik fra alle sider konstant! Det ER hårdt, men samtidig også bare det hele værd på aftener som i går. ♡ Tusind tak til alle jer der følger med derude og har stemt. Det er jer der holder mig oppe på de svære dage med hate og folk der siger at alle youtubere er "dårlige rollemodeller" 🤔😏 Vi viser de bitches at de ikke aner hvad de snakker om. I viste mig det i går, og der er ikke andet at sige end TAK! Tak til jer der har stemt, for al jeres support og tak for en uforglemmelig aften 🙏😁

#guldtuben #åretsvideo #taktaktak #teambramming

FOR 47 UGER SIDEN

#

Gruset knaser, da mor drejer ind på parkeringspladsen. Der er allerede fyldt med forældre i færd med at læsse deres børn ud af bilerne. Mor småsnakker med pædagogerne. Kaya ville egentlig bare ønske, at hun kørte.

Dengang Kaya stadig troede, at hendes mening talte, tiggede og tryglede hun mor om at få lov til at blive hjemme.

Men her på parkeringspladsen er det alligevel for sent. Og så kan mor lige så godt skride.

“Og her har vi så Kaya,” siger mor og lægger en hånd på hendes ryg.

Lasse med det krøllede fuldskæg rækker en stor hånd frem:

“Dejligt at møde dig, min ven.”

“Jeg kører med dig hjem igen!” råber en pige af sin far. “Jeg skal hjem til Nick, fatter du ikke det?”

“Malou, nu du slapper du af, okay?” svarer faren. “Jeg gider ikke høre på dét dér.”

“Hvad havde du tænkt dig, jeg skulle lave med de her tabere? Jeg har en aftale med Nick, jeg har lovet det!”

At se andre skændes med deres forældre er lidt ligesom, når man får øje på en død krage på vejen.

Blodet på asfalten.

Man har lyst til at kigge væk, men kan bare ikke fjerne blikket.

“All right folkens, så samles vi herovre.”

Lasse rasler med den metalkasse, han har i hænderne.

“Nu skal I aflevere jeres mobiltelefoner. De skal bo i den her kasse under hele turen. Jeg lover jer, at vi passer godt på dem. Og jeg kan garantere, at I ikke kommer til at savne dem et eneste sekund, for vi har pakket weekenden med spændende planer.”

Lasse går rundt med metalkassen, og én for én lægger de deres telefoner derned.

Kaya ser ned på bunken af mobiler. Samsung, Huawei, iPhones.

Hvor mange beskeder og notifikationer vil der lande i kassen i løbet af weekenden, overvejer Kaya.

500? 1000? 10.000?

“Klar?” spørger Lasse, men Kaya svarer ikke.

Kaya er ikke typen, der brokker sig. Al den snak fører ingen vegne. Den gør ikke nogen forskel. Alle de mange samtaler med mor ved køkkenbordet. Hvordan er det gået i dag? Lærte I noget spændende i skolen?

Det samme hver aften. Det kører i ring.

Sådan er det selvfølgelig ikke med Emma. Kaya og Emma kan skrive og snappe og facetime i timevis.

Kaya sendte Emma en hel bunke snaps fra bilen på vej herhen. Selfies med fjollede filtre. Videoer af den grå asfalt og blinkende hvide striber, der forsvandt ind under bilens forrude.

Det er jo ikke Emmas skyld, at Kaya har sådan en latterlig mor, der sender hende på mobilafvæning.

Digital Detox hed det i brochuren. Der var billeder af smilende børn og unge rundt om et lejrball. En dreng sad på hug og samlede grønne planter.

3 dage med tid til både at være og lære.

“Det kunne da være sjovt, Tut,” sagde mor. “Prøv at se, hvordan de hygger sig.”

Kaya pressede læberne sammen. Mor plaprede bare videre.

“Og se, man skal bo i telt og lave bål, og der er en sø, se, Tut, man kan bade. Du plejede at være sådan en vandhund.”

Kaya lagde armene over kors. Til sidst blev mors stemme giftig.

“Du sidder med den telefon hele tiden. Det er ikke til at holde ud. Ikke engang til måltiderne kan du lægge den væk. Det er nærmest sygeligt, kan du ikke selv se det? Jeg er bekymret for dig, Kaya. Livet suser forbi, og du opdager det ikke, fordi du altid sidder med hovedet gemt i den skide smartphone.”

#

De har gjort holdt for at spise frokost i en lysning. Her lugter af våd jord og kødpålæg. Træerne strutter af mørkegrønne blade. Kaya havde forestillet sig, at der her, dybt inde i skoven, ville være helt stille.

Men her er så mange lyde.

Blade der rasler. Hysterisk fuglekvidder. Høje suk og smaskelyde fra de andre. Og så selvfølgelig pædagogerens knevren.

“Nu husker I, at det her er det sidste måltid, I får serveret. Resten af weekenden skal I selv være med til at lave maden,” siger Lasse og fægter med sin rullepølsemad.

Kaya er bange for rugbrødsmitter.

Hun er bange for leverpostej, ost og æggesalat, men mest af alt er hun bange for rugbrød. De bløde kerner der vokser i munden og sætter sig i ganen.

Hvorfor forventer folk altid, at alle er vilde med rugbrødsmitter?

Det er måske lidt sært, at det, Kaya frygter mest ved denne her weekend, er frokosten. Der er masser af andre ting at være bange for i skoven. Dyrene for eksempel, bjørne, ulve og flåter, eller at man kan fare vild og falde ned ad skrænter.

Eller blive stukket af en dræberhveps.

Der er så mange gyserfilm, der foregår dybt inde i en skov. “Sørg nu for at få noget indenbords,” siger Lasse.

Der er både en mandlig og en kvindelig pædagog med,

Lasse og Heidi. Kaya er langsomt ved at beslutte sig for, hvem af dem hun hader mest.

Et hurtigt overslag viser, at Heidi fører. Hun smiler så overvenligt, at man får hovedpine.

“Kaya? Du spiser slet ikke noget,” siger hun.

“Jeg kan ikke lide det,” svarer Kaya og ser ned på sine hænder: Strittende tastefingre.

“Se, jeg har en med leverpostej her. Eller hvad med noget frugt?”

“Årh mand, jeg kunne godt æde en team-box,” griner en af drengene. Hans sorte hår skinner af voks.

“Årh hvad, med barbecuesovs,” siger en anden.

“Chili cheese tops. Det er seriøst det bedste i verden.”

Kaya piller i et stykke bark, hun siger ikke noget.

De andre gumler på deres rugbrødsmadder. Der er en dreng i en militærfarvet anorak, en pige med lyse krøller og gule gummistøvler.

Kaya overvejer, hvor høje de er. Det er svært, når alle sidder ned, men Kaya er alligevel næsten helt sikker på, at hun er den højeste.

Selvfølgelig. Sådan er det altid. Kranen Kaya.

Lasse børster krummer af sine bukser.

“Nå, men mens vi sidder her og får noget i skrutten, så synes jeg, vi skal starte med turens første aktivitet. En lille præsentationsrunde.” Han rømmer sig.

“Man skal sige sit navn og én ting, man godt kan lide at lave,” fortsætter han.

Heidi rejser sig op. “Jeg hedder Heidi, og jeg elsker at vinterbade.”

Lasse kan godt lide at køre mountainbike.

En fyr med nutellabrunt hår siger, at han hedder Mikkel, og at han godt kan lide at spille FIFA. Berat kan lide ketchup, Laura kan lide neglelak, og Amanda kan lide håndbold. Malou har lilla og turkise striber i håret. Hun er iført sorte tights med en grøn refleks ned langs siden og en skinnende mørkeblå bomberjakke.

Hun skuler til de andre. En tikkende bombe.

“Malou,” siger hun gennem tænderne. “Jeg kan godt lide MMA.”

“M&M?” spørger Berat. De andre bryder ud i grin, og Kaya får lyst til at søge dækning.

“MMA. Det står for Mixed Martial Arts. Det er en kampsport.”

“Ligesom karate?”

“Overhovedet ikke ligesom karate,” hvæser Malou. “I karate er der alt muligt, du ikke må. I MMA må man det hele: slå, sparke og låse og tage kvælertag og knock-oute, hvis det er det, man vil.”

Kaya vrider sig på sin træstub. Det er hendes tur.

“Jeg hedder Kaya,” siger hun. “Og jeg kan godt lide Natasja Bramming.” Der lyder spredte udbrud og høje suk.

“Hende med spiseforstyrrelsen?”

“Totalt fake.”

“Undskyld, jeg er vist ikke helt med?” siger Lasse. “Hvem er Natasja Bramming?”

“Det er hende bloggeren, Lasse,” siger Heidi.

“Tsk, hun er youtuber, ikke blogger,” retter Laura.

“Er det ikke næsten det samme?” spørger Heidi.

Selvfølgelig er det ikke det samme.

Men sådan noget fatter voksne ikke. Ligesom mor.

Hun spørger altid Kaya, hvad der gør hende Natasja Bramming så særlig, at man gider sidde og se på hendes videoer i timevis.

Alene dét spørgsmål. Hun har misforstået det hele.

Det vigtige er ikke, hvad der gør Natasja Bramming særlig. Slet ikke.

Det vigtige er, hvor meget Natasja Bramming og Kaya ligner hinanden.

Der er flere ting. For det første havde Natasja Bramming det heller ikke nemt, dengang hun gik i skole. Det står der alt om i hendes biografi, *Natasja uden filter*, som altid ligger på Kayas natbord. Natasja Bramming blev drillet med, at hun var for tynd, og hendes øjne var for stirrende. Det giver selvfølgelig ingen mening, for Natasja Bramming er vildt smuk. Hun har bølget, honningfarvet hår. En lille, spids hage og store øjne med tykke, sorte øjenvipper. Natasja Brammings forældre er også skilt, og hun bor hos sin mor, ligesom Kaya. Det er, som om de er forbundet på flere planer.

Unboxing, tutorials og pranks med chok og skrig. Get ready with me, roomtours, hauls, Q and A. Storytimes er det bedste, når Natasja sidder i sit soveværelse og fortæller. Både historier om de gode tider, familieturen til Los Angeles med sangundervisning hos Dua Lipas sangcoach, europalinjen på Ordrup Gymnasium, skiferier i sneklædte alper og Guldtuben med blitzende kameraer og priserne som Årets Rising Star og Årets Video. Men også om de hårde tider. Mobningen i folkeskolen, aflivningen af familiehunden, Rocky, anoreksien som 14-årig, hvor lægerne nær havde fået Natasja indlagt og tvunget mad i hende gennem en sonde. De videoer er som en pil, der

forcerer hylsteret og trænger direkte ind i hjertekulen. Et scroll med fingeren: Kommentarsporene er fulde af hjerte-emojis, smileyer og klappende hænder, og ikke kun fra privatpersoner, men også fra fanprofiler, dedikeret alene til Natasja Bramming.

Edits, reposts, collabs.

Okay, Kaya tjekker Natasja Brammings YouTube-kanal tit. Og selvfølgelig ikke kun hendes YouTube, men også hendes Instagram-profil, TikTok og Snapchat.

Men det er nødvendigt. Det sidste år har Kaya nemlig kørt sin egen Instagram-fanprofil, [natasjabramming_fan1](#). Hun tager billederne fra Natasjas officielle kanaler, laver Boomerangs og collager og lægger dem ud med sine egne tekster. Pastelfarvede filtre. Snørklet skråskrift i skrigende neon. Blødende hjerter. #follow4follow, #fangirl og #fuckhaters. Instagram-profilen er et dukkehus, som Kaya møblerer. Og møblerne skal ikke være praktiske og kantede som hjemme hos hende selv, men fulde af farver og glitter. Profilen skal være skarp og gennemført, ikke grå og tilfældig ligesom villavejene fra skolen og hjem, ligesom skolebøgerne med deres stive sider. Profilen er regnbuer, udråbstegn, nuttede ansigter, dybe citater, matchende emojis og ægte kærlighedserklæringer.

Det er hårdt arbejde.

Men det er det værd. Altid det værd.

Og for et par måneder siden lykkedes det endelig:

[natasjabramming_official](#) er begyndt at følge dig.

#

“Tak, fordi I ville dele lidt om jer selv,” siger Heidi, da alle har præsenteret sig. “Og nu skal I bare høre. Denne weekend skal vi løse en masse spændende opgaver. Vi kalder dem challenges. Ligesom dem i YouTube-videoerne, ik’?” Heidi blinker til Kaya. “Men til forskel fra videoerne skal vi hverken spise mærkelig mad eller kigge på fjollede ting og prøve at lade være med at grine.”

“Nej, vi skal afprøve vores grænser og åbne vores sanser,” fortsætter Lasse og begynder at dele printede kort ud. “Godt, hør så efter, for her kommer jeres første challenge.”

“Resten af turen til lejren foregår i par,” forklarer Heidi. “I følger kortet og skal på vejen finde så mange af skovens spiselige skatte som muligt.”

Heidi hiver en bunke planter op af sin rygsæk og viser frem. Fuglegræsset har hvide blomster. Skovsyren ligner små trekløvere. Hasselnødden gemmer sig inde i en lysebrun skal.

De bliver inddelt i numre.

“Okay, alle 1’erne finder sammen, alle 2’erne og så videre ...”

Kaya går hen til Amanda, hende med hvidt, filtret hår. Hun ser bare undrende på Kaya.

“4’er?”

“Undskyld Lasse, der må være sket en fejl.” Amanda rejser sig op fra tæppet, peger ned på pigen ved siden af sig.

“Laura og jeg er her sammen. Vores mødre kender hinanden.”

Kortet er fuldt af stiplede linjer, skovstier der skal følges. Men hvilken vej skal kortet vende? Hvor skulle Kaya vide det fra? Hun savner sin telefon og Google Maps’ instruerende stonerstemme, der altid ved, hvilken vej man skal gå. Amanda virker ligeglad, hun begynder bare at trampe afsted i en retning. Kaya følger sjuskende efter.

“Altså, det er jo ikke, fordi der er noget galt med dig,” siger Amanda hen over skulderen. “Men jeg har astma. Jeg får anfald.” Hun fisker en hvid inhalator frem fra baglommen og fortsætter: “Og Laura er min bedste veninde. Vi sagde kun ja til turen, fordi vi kunne tage af sted sammen. Og derfor er det jo ligesom ikke så fedt, at de tvinger os til at splitte op med det samme, vel? Det kan du jo godt se, ik’?”

“Jo,” siger Kaya. Hun prøver at forestille sig, hvordan det ville være at have Emma med på turen. At gå sammen i skoven, sove i samme telt. Grineflip i mørket, benene flettet sammen som ledningen på et par gamle høretelefoner.

Hvor mange af Kayas snaps har Emma mon åbnet nu?
De går længe i tavshed.

“Det var dig, der var vild med Natasja Bramming, ik’?” Amanda bryder endelig stilheden. “Ha, hørte du ham, der sagde, at han godt kunne lide ketchup? Så åndssvagt. Og så Malou. Hun er bare for meget.”

“Kender du hende?” spørger Kaya.

“Hun går på min og Lauras naboskole. Hun hænger altid med drengene på rampen om aftenen. Hun er totalt

psyko. En gang splittede hun et helt klasselokale ad. Det fortalte de til håndbold. Hun smed med stolene. De var nødt til at holde hende fast, to lærere på en gang.”

“Vildt nok,” mumler Kaya.

Amanda har vendt sig om. Hun smiler til hende.

“Ikke for noget, men det er jo kun folk, der ikke har nogen venner, der tager med på sådan nogle her ture ... Altså, no offence.”

“None taken.” Ordene føles som savsmuld i munden.

Kaya kan ikke bebrejde Amanda for allerede at have opdaget, at hun er en taber.

Det er ikke hendes skyld.

“Hey!” Berat og Christian kommer løbende bag dem.

“Er I sikre på, det her er den rigtige vej til lejren?” råber Berat.

“Ligner jeg en GPS?” stønner Amanda og sætter hånden i siden.

“Hvor mange af planterne har I fundet?” spørger han.

“Som om vi gider være med til den åndssvage leg,” siger Amanda og ruller med øjnene. “Vel, Kaya?”

Kaya ryster på hovedet.

“Vi har både bøgebladet, hasselnødden og skovsyren,” siger Christian og viser indholdet i sine lommer.

“Skal vi følges?” spørger Berat og kigger på Kaya.

Græspletterne forsvinder, jorden er våd og sandet. De kommer til en lysegrøn sø med en gammel træbro.

“Vi skal så meget bade her, ikke?” siger Berat. De går ud på broen.

Vandoverfladen er blikstille, spejlblank.

Kaya kan se sig selv i vandoverfladen. Det flade hår.

De lange flagrearme. Bønnestagen. Stankelbenet. Kaya er en stilk. Tynd og høj, alt for høj, altid for høj.

Kranen Kaya.

“Hallo?” Berat giver hendes skulder et puf. Han er næsten et hoved lavere end hende. “I skal med ud og bade, ik’?”

“Ikke nu, vel?” griner Christian.

“Nej, selvfølgelig ikke nu,” siger Berat. “Senere.”

#

Det er et held, at de støder ind i Heidi, ellers havde de aldrig fundet hen til lejren. Mikkel og Laura sidder allerede rundt om ildstedet, Amanda skynder sig derhen og lægger armen om Lauras hals.

Så står Kaya dér, helt alene. Hun stikker hænderne i lommerne. De føles mærkeligt tomme.

Hvis det her var skolen, ville hun for længst have fundet sin mobil frem, skyndt sig at gemme ansigtet i den, så ingen skulle opdage, at hun ikke har nogen at snakke med. Tjekket natasjabramming_official, skrevet til Emma.

Det prikker i fingerspidserne.

Hun savner allerede sin telefon så meget ...

Alle skal præsentere de ting, de har fundet i skoven. Mange af dem er slet ikke i Heidis bunke.

“Og det her er ... Æh ...” Emil ser længe på planten i sin hånd.

“Ja? Hvad kan det dog være?” Lasse kigger forventningsfuldt rundt på gruppen. Ingen siger noget.

“Græs?” forsøger Christian.

“Who cares,” siger Amanda og piller ved sit hår.

“Nå-nå, så må det vist være din og Kayas tur til at vise, hvad I har fundet,” siger Heidi.

Amanda vrider sig, så hendes jeans skurrer mod træstammen.

“Altså ...”

Busted.

“Vi mistede vores,” siger Kaya. “Vi tabte dem.”

“I tabte dem?” Heidi rynker panden. “Så må I fortælle, hvilke I havde samlet, inden de blev væk.”

“Hey, det tæller ikke,” udbryder Berat.

“Øh ... Kan du huske det?” Amanda stirrer på Kaya.

“Har I slet ikke fundet noget?” spørger Heidi.

“Piger, det er ikke godt nok. Hvis I gerne vil have noget ud af den her tur, så er det altså vigtigt, at I løser opgaverne.” Lasse sender dem et af de dér brændende voksenblikke, der smelter kødet fra knoglerne. “Når man ikke er med, så har det konsekvenser.”

Kaya stivner.

Der er ulideligt stille.

“Godt, så synes jeg, at Amanda og Kaya sørger for at gøre skovtoiletet klar til brug.” Lasse nikker over mod et lille brunt skur. “Det skal lige skures, og måske skal der fjernes lidt spindelvæv og sådan.”

Fy for ...

“Det kan du ikke mene!” Amanda famler efter sin inhalator.

“Godt, så lad os komme videre,” siger Lasse og slår sig på lårene. “Det næste på programmet er, at vi skal have slået telte op. Man sover to og to.”

Kaya ser rundt på de andre i cirklen. Pludselig glemmer hun alt om opgaver og toiletter.

“Laura og jeg...” begynder Amanda.

“Niks, Amanda, vi trækker lod,” afbryder Lasse hende og finder et stykke stof frem fra sin rygsæk.

“Det er ikke fair! Vi blev lovet, at vi skulle sove i telt sammen.” Amandas underlæbe dirrer.

Heidi peger på bunken med fund.

“Pigerne først. Skovsyre for Laura. Fuglegræs for Amanda. Hasselnødden er Malou. Kom og træk, Kaya.” Lasse holder stoffet for, så det er umuligt at se, hvor Heidi lægger tingene.

Kaya nærmer sig tøvende. Hun har kvalme.

“Men ...” Amanda bider sig i læben.

“Venstre, højre eller i midten?” spørger Heidi.

Skoven holder vejret.

Hvem der bare havde røntgensyn ...

“Midten,” hvisker Kaya. Halsen er tør.

Så hiver Lasse stoffet til side.

Hasselnøddens lysebrune skal er omkranset af strittende, grønne blade.

Pis.

“Betyder det...”

“Kaya og Malou sover sammen,” afbryder Heidi.

“Okay, piger?”

“Yes!” råber Amanda og kaster sig i armene på Laura.

Det her er ikke godt.

Gamacher. Den skinnende refleks langs det ene ben. Kanten af en mørkeblå jakke. Blåt og lilla hår. Et flænsende dræberblik.

Psyko.

Det føles, som om der sidder en hasselnød fast i Kayas hals.

Shit.

natasjabramming_official

Så er det endelig på fredag at min bog "Natasja uden filter" udkommer 😁 📖 Jeg glæder mig så meget til at I skal læse med. Det er fandeme ikke til at fatte. Jeg har skrevet på den i over et år og no regrets jeg holder intet tilbage, for mine fans giver mig så meget, og de fortjener at få alt det bedste af mig tilbage!!

På søndag starter min booktour også, og jeg håber at møde en masse af jer når jeg skal besøge boghandlere i hele landet. Vi starter torsdag i Rødovre Centrum og lander i Jylland fra næste uge. Kommenter herunder hvor vi ses, og husk at jeg laver takeover og kommer til at streame liveovre hos mit forlag @yespress, så følg med 🙌🏻👇

#fuckhate #natasjaudenfilter #bookrelease
#reklame

FOR 33 UGER SIDEN

De andre er i fuld gang med at slå deres telte op. Malou sidder på knæ og hiver indholdet ud af en aflang nylonpose. Det blå hår hænger som et gardin foran hendes ansigt, skinner turkis og kunstigt midt i alt det brune og grønne.

“Ved du, hvordan man gør?” Stemmen er hård. Malou nikker hen mod teltet.

Kaya finder brugsanvisningen. Hun vender sig lidt væk, så Malou ikke skal opdage, hvor meget hendes hænder ryster.

“Jeg tror, vi skal starte med pælene,” piber Kaya.

“Du mener de der stænger?”

“De skal vist danne et kryds. Men først skal vi have dem ind i de der kanaler.”

“Right.” Malou folder stængerne ud.

“Kan du ikke lige komme og holde her,” kommanderer hun.

Kaya er hurtigt på benene. Hun holder stængerne, så Malou kan skubbe sovekabinens stof ned over dem.

En hveps summer rundt om dem. Det gibber i Malou, Kaya vifter den væk med den frie hånd.

“Lortedyr,” mumler Malou. “Jeg kender én, der engang blev stukket af en hveps i munden. Han drak en dåsecola, hvor hvepsen var i.”

Kaya siger ikke noget, men Malou fortsætter:

“Nicks tunge svulmede op til dobbelt størrelse, og

Nina var sådan dér pissebange for, at den ville blive ved med at vokse, så han ikke kunne få vejret.” Malou hiver spidsen af teltstangen ud for enden af den lille stofkanal. “Jeg hader de kryb,” hvæser hun og ruller med øjnene, men vist ikke af Kaya, så hun spørger forsigtigt:

“Hvem er Nick?”

Malou ser uforstående på hende.

“Du sagde, at Nicks far ...” Var det ikke også Nick, Malou råbte på parkeringspladsen? Kaya ser på Malou. Der er noget ved hendes ansigt, der virker ældre.

Hun kunne godt være typen, der har en kæreste.

“Min bror. Eller papbror. Hans mor var gift med min far.”

Kaya nikker. Hun kan ikke lade være med at forestille sig en drengedgave af Malou: bleg, karseklippet med selvlysende blå hår og gigantiske fitnessmuskler.

“Hvad så nu?” Malou nikker mod brugsanvisningen.

“Altså hvis det der er sovekabinen ... Vi skal jo ligesom rejse det op.”

“Jeg hader at bygge ting. Altså ud over i Minecraft – ikke at jeg spiller det længere, men da jeg var mindre ...”

“Også mig. Og Fortnite. Hele tiden,” siger Kaya lidt for hurtigt. Kinderne bliver varme.

Malou smiler skævt til Kaya.

“Vil du være med til at stjæle telefonerne?” hvisker hun.

“Øh hva?” siger Kaya.

“Hey, Lasse!” råber Berat. “Hvad skal man gøre, når man er færdig?”

“Så er man selvfølgelig en champ og hjælper de andre,” råber Lasse tilbage.

Berat løber hen til Malou og Kaya. “Mangler I hjælp?”

“Du kører bare.” Malou smider teltdugen fra sig.

“Yes, yes, jeg var spejder i fem år.” Berat begynder at rette på bunden af sovekabinen. “Vi havde telte, der var fire gange så store som dem her.”

“Spurgt,” stønner Malou. Hun har fundet en palet med makeup frem.

“Det var dig med karate, ik’?” spørger Berat.

“MMA,” sukker Malou. Hun dupper koncentreret børsten mod det ene øjenlåg.

“Smut lige ind og bind stængerne fast i midten,” siger Berat og peger.

“Øh mig?” siger Kaya.

Hun kryber ind under teltdugen. Der er nogle blå snore, som hun binder i stramme knuder omkring stængerne.

“Hvis du lige holder dem lidt op, så kan jeg få banket pløkkerne i jorden,” siger Berat. Kaya presser skulderen ind under den ene stang.

God, det her føles åndssvagt.

“Æh o.k. ...” Kaya kan høre et hikkende grin fra den anden side af teltdugen.

“Hvad?”

Berat stikker hovedet ind gennem åbningen.

“Kunne du måske gå lidt ned i knæ? Jeg kan ikke få stængerne i, når du holder det så højt oppe.”

“Åh undskyld.” Kaya bukker i knæene. Teltdugen rammer hende i hovedet. Det føles latterligt og klodset.

Sådan noget her ville aldrig ske for Natasja Bramming.

Kaya har bare lyst til at krybe langt ind i sin sovepose og finde telefonen frem. Det hjælper altid at se en Natasja Bramming-video. Ligeegyldigt hvor pinligt Kayas eget liv er,

har Natasja altid styr på sit shit, hun siger fuck haters, og pludselig føles det, som om Kaya kan gøre det samme.

Fuck dem.

Men lige nu er telefonen og Natasja Bramming uendeligt langt væk. Og Christian griner stadig højt, da Kaya kravler ud af teltet med brændende kinder og elektrisk hår.

“Du er helt rød i fjæset,” konstaterer Malou tørt. Kaya ser ned på sine sko.

Hvorfor fanden skulle det også lige være hende, der groede sådan nogen kilometerlange ben?

Hvorfor kunne hun ikke have fået en krop ligesom Natasja Brammings?

Slank og smidig, men med former.

Christian kommer over og klapper Berat på skulderen.

“I har sgu da ikke brug for en midterstang, kan Kaya ikke bare holde teltdugen op for jer,” griner han.

“Hey, mester!” råber Malou. “Luk lige røven, okay?”

De tre andre ser overrasket på hende.

“Øh, hvad?” siger Christian forvirret.

“Jeg sagde: Luk. Din. Røv,” gentager Malou langsomt, mens hun ser lige på Christian. Den mørklilla sminke gør blikket endnu mere onskabsfuldt. Øjenvipperne er sorte og lange som edderkoppeben. Christian er helt tom i ansigtet.

Effektivt. Men også lidt skræmmende.

“Ja, Christian, medmindre du vil have slag af en pige,” griner Berat.

“Lol. Som om,” skumler Christian.

“Jep,” fnyser Malou og klapper paletten sammen. “Som om du ville have en chance.”

#

Kaya mødte Emma til Natasja Brammings booktour. Hun havde overtalt sin mor til at køre hende hen til centeret.

“Man skulle jo tro, det var dronningen, der kom,” sukkede mor og gik i Føtex, mens Kaya stillede sig op i den lange kø foran boghandleren.

Pyha.

Hun ville også helst stå der selv. Hendes hænder var svedige, pulsen bankede i ørerne.

For første gang skulle hun møde Natasja Bramming rigtigt, real life.

Kaya havde ikke sovet meget den nat. Hun kunne ikke lade være med at tænke på, hvordan det ville være at stå over for Natasja.

Endelig.

Hun havde forestillet sig, hvordan de to ville falde i snak. Måske ville de blive veninder. Hun tænkte på billederne på Instagram af dem sammen. Kaya og Natasja.

Selvfølgelig vidste Kaya godt, at det ikke ville komme til at ske. Men hun skulle i hvert fald møde Natasja. Få taget et billede, måske ville Natasja lægge armen om hende, tænk, hvis Natasja Bramming rørte ved hende ...

Kaya stod og trippede, så på de andre i køen (de så lidt yngre ud), og så var der pludselig nogen, der prikkede hende på armen.

Kaya vendte sig, og der stod Emma med det røde hår og de store, firkantede fortænder.

“Oh my god, jeg er ved at dø, er du også ved at dø?” Mørke øjne, der skinnede som glasperler. Hun havde en pose Stjernemix i den ene hånd.

“Er det ikke dig, der er natasjabramming_fan1?” spurgte hun og puttede et spejlæg i munden.

“Jo,” sagde Kaya overrasket og glad.

“Du har vildt mange følgere.” Emma rakte slikposen frem imod hende. “Jeg har lige lavet min egen profil for nogle måneder siden, men det er, som om folk ikke ved, at jeg eksisterer. Hvordan fik du så mange followers?”

Kaya rødmede. Hun var ikke vant til at snakke med fremmede.

“Det gælder bare om at blive ved med at poste. Hver dag,” hviskede hun.

“Men dine billeder er så flotte – vent lige.” Emma hev sin telefon frem, scrollede ned over Kayas profil.

“Hvordan laver du de der vildt flotte videoer, ligesom her?” Emma viste et af Kayas opslag fra i vinter. Kaya havde samlet nogle af Natasja Brammings selfies og lavet et videoshow med snefnug og julestjerner. Før Kaya vidste af det, stod de og talte om likes og billeder. Emma spurgte Kaya, hvilke Natasja Bramming-videoer hun bedst kunne lide (storytimes og Q&A), og Kaya fandt ud af, hvad Emma bedst kunne lide (makeup-tutorials og unboxing-videoer). Så kom mor tilbage med fyldte indkøbsposer.

“Hej, jeg er Kayas mor,” sagde hun storsmilende. “Har du også dine forældre med?”

Emma gnaskede på en vingummi, mens hun fortalte, at hendes far havde sat hende af ved centeret og ville komme tilbage om nogle timer. De boede uden for byen,

og Emma måtte tigge og bede for at få ham overtalt til at køre den lange vej.

“Men jeg skulle bare se Natasja,” sagde hun med strålende øjne.

“Selvfølgelig,” nikkede Kaya.

Så dukkede Natasja Bramming pludselig op. Først kunne man ikke se hende for de mange mennesker, men kun mærke, hvordan folk begyndte at røre uroligt på sig. Nogle skreg, og alle stillede sig på tæer. Kaya strakte hals (for en gangs skyld gjorde det ikke noget at være hende den høje) og kunne se en sort kasket og Natasja Brammings ansigt, der strålede under skyggen. Natasja vinkede med den ene hånd, holdt telefonen i den anden og live-streamede.

“Th, hun er her virkelig!” jublede Emma.

Efter en times kø nåede de endelig op til bordet.

“Hej piger,” sagde Natasja Bramming. Kaya og Emma rakte mundlamme deres bøger frem mod hende.

Hun var endnu smukkere i virkeligheden.

“Hvilke navne skal der stå i?”

“Kaya” og ”Emma,” peb de i munden på hinanden og kom til at fnise.

“Sådan. Er der ellers noget, jeg kan gøre for jer, fnise-piger?” spurgte Natasja.

Kaya kunne ikke sige noget. Det føltes, som om hun svævede over jorden. Som om hun så på sig selv udefra.

“Må vi få en selfie?” spurgte Emma endelig. Natasja Bramming nikkede og gjorde tegn til, at de skulle komme om på hendes side af bordet. Emma tog billedet, som lige siden har hængt over Kayas seng.

Bordet og bunken af bøger.

Emma og Kaya. Natasja i midten.

Kaya har lukkede øjne.

Det er lige meget.

Det billede er det dyrebareste, hun ejer.

“Vi samles lige til en fællesbesked.” Lasse klapper sine store hænder sammen. “Nu hvor teltene er ved at være klar, så er det blevet tid til turens første dukkert.”

“Behøver vi?” siger Mikkell.

“Men det er alt for koldt,” hviner Laura.

“Faktisk er en badetur den bedste måde at få varmen på. Det sætter gang i blodomløbet,” siger Heidi.

“Så alle skal i?” spørger Mikkell.

“Selvfølgelig, alle deltager,” siger Lasse.

Pis-pis-pis!

De bliver sendt ud til teltene for at klæde om.

“Øh, Heidi?” Kaya småløber efter hende. “Heidi!”

“Ja?”

Kaya rømmer sig. Normalt er hun jo ikke typen, der brokker sig. Men det her er en nødsituation – hvad skal hun ellers gøre?

“Æh ... Det er faktisk meget enkelt,” begynder Kaya. “Jeg har ikke nogen badedragt med.”

“Intet badetøj? Så kan du bare bade i T-shirt og trusser, ok?”

Men T-shirts bliver gennemsigtige, når de bliver våde, tænker Kaya. Stoffet klæber til huden. Det svimler et øjeblik for hendes øjne.

“Jeg har ikke nogen ekstra med,” fremstammer hun.

“Sig mig, kiggede dig og din mor slet ikke på den pakkelliste, som I fik med introbrevet?”

Selvfølgelig gjorde de det.

Mor havde printet listen ud, remset op og sat flueben på papiret, mens Kaya surmulende pakkede sportstasken.

Men hvordan får man sagt til én som Heidi, at man svarede ja til badedragt, selvom man vidste, at den stadig lå i bunden af tøjskabet?

Hvordan fortæller man sådan én som Heidi, at alle de her fremmede mennesker under ingen omstændigheder skal se én med så lidt tøj på?

De rynkede knæ, blege ben. De lange spaghettiarmer og det flade bryst.

Heidi sukker. "Så må du låne en T-shirt af mig."

Kaya stirrer på Heidi. Hendes muggrønne vindjakke sidder stramt over de kæmpestore bryster.

Har Heidi ikke øjne i hovedet?

#

I teltåbningen sidder Malou og stener.

“Skal du ikke skifte til badetøj?” spørger Kaya.

Malou fnyser: “Som om.”

Kaya dumper ned ved siden af hende, giver sig til at plukke totter af græsset.

For real.

Helt seriøst.

Verdens største mysterium må være, hvordan voksne som Heidi bliver så snotdumme.

Er det noget, der sker automatisk, når de rammer en vis alder? Kommer det snigende som en ætsende sygdom, der æder al fornuft og logik?

Rundt omkring er der gang i teltene. Mikkell kommer væltende i knælange, røde badeshorts. Han har en stor dusk hår under armene.

Kaya savner pludselig sin telefon langt ind i knoglerne. Hvis bare hun kunne skrive til Emma. Hun ville forstå det, de kunne blive enige om, hvor lame det hele er.

Så står Heidi foran dem i en slidt, lilla badedragt.

“Hvor er dit badetøj, Malou?”

“Jeg bader ikke,” svarer Malou koldt.

“Det der kommer I ikke nogen vegne med, piger.” Heidi sukker opgivende. “Som Lasse sagde tidligere, så laver vi aktiviteterne sammen, det er sådan, det fungerer her. Når man har sagt ja til at tage med, så har man også sagt ja til at deltage i aktiviteterne.”

“Jeg har aldrig sagt ja til den her røvtur,” hvæser Malou.

“Jeg ved ikke, hvordan tingene fungerer hjemme hos dig, Malou. Men nu er du her. Og så er det altså vores regler, der gælder.”

Malou stirrer tomt frem for sig. Vreden bølger gennem Kayas krop.

Heidi sukker dybt, så huden blævrer.

“Som jeg sagde til Kaya: Hvis I ikke har badetøj med, må I bade i en T-shirt, og hvis I heller ikke har sådan en, kan I låne...”

“Menstruation!” Ordet sprutter ud af Kayas mund.

Heidi rynker øjenbrynene.

“Vi har ...” Kaya ser over på Malou og spærrer øjnene op.
Kom nu. Sig noget.

“Ja.” Malou retter sig op og rømmer sig. “Ville du selv synes, det var specielt fedt at skulle bade, hvis du havde dit lort?”

“Begge to?” Heidi ser fra Malou tilbage til Kaya.

Hun ser ikke overbevist ud.

“Malou lånte et bind af mig lige før,” siger Kaya.

“Vil du tjekke?” spørger Malou og hiver ud i sine tights.

“Nej, altså ...” tøver Heidi.

“Vil du seriøst tjekke, om vi har vores lort?” råber Malou og rejser sig op. “Skal vi fremvise vores blodige bind, før du tror på os?”

Heidi går et par skridt tilbage.

“For det kan vi godt, ikke, Kaya?” siger Malou. Kaya finder al den styrke, hun kan, og sender Heidi et gennem-borende blik.

“Hvad med...” begynder Heidi tøvende, men Malou afbryder hende:

“Vi bruger sgu da ikke tamponer, det er herre usundt.”

“Nej, altså ...”

“Man må ikke bruge tamponer, hvis man er jomfru,” siger Malou. Ordet hænger og dirrer i luften.

“Nu er det jo ikke en svømmehal, men en skovsø ...” forsøger Heidi.

Malou gentager:

“Ville du seriøst selv have lyst til at bade, hvis det var dig, der havde dit lort?”

Heidi kigger rådvildt over mod Lasse, som sidder ved bålpladsen. Så går hun. Hestehalen svinger på hendes ryg. Malou vender sig mod Kaya: et snedigt smil.

“Girl! Hvordan fandt du på det trick?” Hun puffer til Kaya.

Kaya trækker forlegent på skuldrene.

“Jeg hader idræt. Man kan få lov til at gå i bad før de andre.”

“Respekt,” nikker Malou.

“Hvad fanden gør vi, hvis hun vil tjekke?” hvisker Kaya. “Jeg har ikke mens.”

Malou ser imponeret ud.

“Altså, jeg har slet ikke fået min endnu,” griner hun.

Malou og Kaya bliver sendt ud i skoven for at samle brændenælder, mens de andre bader.

De må gå med høje knæløft igennem buskadset. De har fået grillhandsker af Lasse. Det ser fjollet ud med de store hænder for enden af Malous arme.

“Hvordan fanden skal vi finde nogen?” stønner Malou. “Hun gav os ligesom intet kort, vel.”

“Ved du, hvordan man læser den slags?”

“No idea!” råber Malou og slår ud med sin kæmpehånd. “Men så en GPS da.”

“Du finder nok heller ikke nogen brændenælder på Maps,” fniser Kaya.

“You know what I mean.” Malou griner, tydeligvis oplivet over at være sluppet for dukkerten. “Men brændenældete – bvadr!”

Kaya fniser.

“Hvad er din yndlings bubbletea?” spørger Malou lidt efter.

“Kokos med blåbær-boba. Kan du lide matcha?”

“Det er det der grønne stads, ik’?” Malou ryster på hovedet. “Men jeg elsker tyrkisk te.”

“Tyrkisk?”

“Med æblesmag. Du får det i sådan et glas, der er formet som en tulipan.” Malou laver en bevægelse med hænderne. “Masser af sukkerknalder. Det er for nice. Vi får det altid hjemme hos Nicks venner.”

De voksne siger altid, at man ikke kan regne med den måde, folk opfører sig på nettet. At folk spiller roller, redigerer sig smukkere og tyndere, eller skriver grimmere, end de ville gøre IRL. Måske har de ret, men så vidt Kaya kan se, gælder det med rollerne ikke kun online. For Kaya er en anden i skolegården end hjemme hos mor, ligesom mors stemme forandrer sig, når hun taler i telefon med en veninde. Lærerne virker nærmest fremmede, hvis man møder dem i supermarkedet, og Kaya bliver helt sikkert også en anden, når hun er sammen med Emma: selvsikker, cool og åben.

Ja, selv her i skoven er Kaya åbenbart også en anden, for havde hun nogensinde turde snakke til én som Malou derhjemme?

“Se!” råber Malou og peger ind i et stort krat med brændenælder. Malou rækker Kaya den ene grillhandske. Kaya klipper de øverste skud af, sådan som Lasse har forklaret dem, de skulle.

“Nå, men er du game?” Malou griber fat i en af stilke og hiver til.

“Game?”

“Ja, på at stjæle telefonerne?” Stilken knækker, og resten af planten svirper tilbage, Kaya må hoppe til side for ikke at blive ramt.

“Du skal kun tage det øverste,” siger Kaya.

“Jeg ved, hvor de gemmer dem.”

“Hvad?”

“Ja telefonerne sgu da. Savner du slet ikke din?”

Emma. Deres snapstreak. Og Natasja Brammings stories.

Hvad hvis der er sket noget vigtigt? Det kribler i fingrene for at få lov til at tjekke. Men ...

“Det går ikke. Vi bliver sendt hjem.”

“Ikke hvis de ikke opdager det. Vi lægger dem selvfølgelig tilbage, når vi har tjekket dem,” siger Malou ivrigt. “Og ingen opslag. Hvis nogen af dem derhjemme ser, at vi har været online, er vi busted.” Malou tager fat i Kayas arm. Det giver et sæt i hende.

“Kassen er i Lasses telt,” siger Malou. “Jeg så ham lægge den derind. Bare rolig, han aner ikke, at jeg var der. Så vi skal bare finde en måde at hapse den, uden at nogen opdager os.” Hun har et vildt udtryk i ansigtet.

Kaya kommer i tanke om det, Amanda kaldte Malou: *Psyko*.

Måske er hun rent faktisk skør. Kaya vrister sin arm fri. “Jeg tror altså ikke...”

“Der sker ikke noget. Promise.”

Kaya vil gerne være sød, give Malou ret og gøre, som hun siger, men det her er jo latterligt.

“Det tror jeg altså er en rigtig dårlig idé,” siger hun. Malous ansigt skifter.

“Christ, din pussy. Jeg vidste det.” Hun vender hovedet væk, og pigen fra parkeringspladsen er tilbage.

“Hvad vidste du?”

“Ja, det stråler jo ud af dig. Ingen nosser.”

“Hvorfor er det så vigtigt for dig at stjæle dem?”

Men Malou stopper bare en stor klynge brændenælder i posen og går tilbage mod lejren.

Kaya står og ser efter hendes mørkeblå jakke.

Måske er Kaya alligevel ikke blevet til en anden her i skoven.

Måske er alting præcis, som det plejer.

#

“Tænk, hvis vi gik i klasse sammen.” Emma redte sit hår med fingrene. Kaya rettede sig op.

“Det ville være for fedt.”

“Vi ville have det så nice.” Emma smilede stort. “Det er også så kedeligt altid at være den eneste fra Team Bramming.” Hun laver hashtag-tegnet med fingrene.

“Det ville være fuldstændig genialt at være to.”

“Haha, vi ville nok ikke lære så meget, men vi ville have det sjovt. Det er en skam, at du går over mig.” Emma sukkede. “Det ville altså være dig, der var nødt til at skifte, for jeg er fuldstændig lost i matematik i forvejen.”

“Jeg ville ikke have noget imod at gå en klasse ned. Så ville jeg også bare være lidt foran.”

“Men der er nu også noget ret fedt ved at have en ældre veninde. Det giver ligesom lidt street cred.” Emma fleksede endnu et håndtegn.

“Jeg tror, du ville blive overrasket over, hvordan jeg er i klassen,” sagde Kaya.

“Hvad snakker du om – jeg kender dig jo. Jeg ved da, hvordan du er: klog, sjov og sød,” remsede Emma op og talte videre på fingrene: “grineren, sej og pissegod til at lave edits og verdens sejeste Instagrammer, altså lige ud over Natasja Bramming selv selvfølgelig.”

Emma lever i en anden verden, nærmest som i en Netflix-serie, hvor alle er søde og ingen vil hinanden det ondt, en verden hvor Kaya er cool og sjov. Men den verden

ligger på en anden planet, i en anden galakse, i hvert fald et sted langt fra Kayas skole.

“Ja, altså du ved, hvordan jeg *virkelig* er,” sagde hun. “Men sådan er det ikke i skolen. Der er jeg ligesom en anden.”

“Hvordan?”

Kaya tøvede.

“Jeg ved slet ikke, om du ville kunne lide mig.”

“Selvfølgelig ville jeg det.”

“I skolen er jeg totalt stille.”

“Dig? HA!” griner Emma højt. “Du plaprer da altid løs, når vi er sammen. Altså no offence, det er for fedt. Vi har altid masser at snakke om.”

“Sådan er det slet ikke i skolen. Der siger jeg ingenting.”

“Men hvorfor?”

“De er bare nogle idioter. Jeg gider ikke bruge min tid på dem.”

Det følte godt at sige det, som Emma forventede, hun skulle sige. At være hende den seje, som Emma tror, Kaya er.

At spille sin rolle rigtigt.

Det knager i hængslerne, da Kaya skubber døren til toilet-skuret op.

“Fy for helvede!”

“Adr!” Amanda holder hånden op for munden. Der stinker af rådne æg.

“Det gør jeg fucking ikke. Jeg gør det ikke.” Amanda tager to skridt bagud.

Der er ingen hjælp at hente. Ingen vej udenom. Det ved Kaya godt. Hun er allerede dumpet to gange. Først finde-ting-i-naturen-challengen og så badeturen – Kaya har opbrugt sin kvote af bullshit.

Toilettet er bare et bræt med et hul i. Kaya forsøger at lade være med at se ned i dybet.

“Ræk mig lige sprayen!” råber hun til Amanda.

Amanda kaster den hen til hende.

“Fuck, jeg kan altså virkelig godt forstå, at du synes, det er nederen.” Amanda sætter sig på jorden, lige uden for skuret, tydeligvis fast besluttet på ikke at røre en finger.

“Det er snart overstået,” siger Kaya, egentlig mest til sig selv, og kører kluden rundt på brættet.

“Jeg snakker ikke om lokummet.” Amanda nikker over mod teltene og hvisker “At skulle *sove* sammen med hende?” Kaya retter sig op og ser ud på Amanda.

“Nåeh ...”

“Jeg mener, man aner sgu da ikke, hvad hun kan finde på, vel? Ja, du så jo selv, hvordan hun råbte og skreg i morges.

Men altså. Én ting er, at hun er psyko ...” Amanda hæver øjenbrynene og lægger armene over kors.

“Hvad?”

Amanda hvisker. “Det er kun, fordi jeg godt kan lide dig, okay? Du virker cool nok, og jeg synes ærligt, det er synd for dig, at du skal sove sammen med hende.”

Selvom det vel er et kompliment, så føles det ikke sådan. Men Kaya er nysgerrig. Amanda smiler hemmelighedsfuldt.

“Hendes storebror, Nick. Han går i specialklasse. Han er endnu mere fucked end hende, seriøst, han er helt væk. Kan ikke regne to plus to. Han burde for længst være på vej ud af skolen, men de siger, at han stadig bruger tredje klasses matematikbog.” Amanda kører fingeren rundt i cirkler for panden.

Ærligt, tænker Kaya, hvornår har det nogensinde været vigtigt at være god til matematik? Idræt, ja, at kunne synge måske, comebacks, at være smuk, likes og følgere, men hvornår har brøker og geometri nogensinde reddet verden?

“Okay.” Kaya kigger over mod teltet.

“Han er totalt voldelig. Ligesom hende.”

Amanda hiver inhalatoren frem og tager en dyb indånding.

Kaya bøjer sig ned og skrubber videre på toiletbrættet.
Spurgt.

Aftensmad. Kaya er skrupsulten.

De sidder rundt om lejrbalet. Det varmer, og ilden knitrer. Emil og Mikkel er på madholdet, de har hjulpet Heidi med at lave dejen til pizzasnobrødene. Man bestemmer selv, hvad man vil have i. Tomatpure, røde pepperoniskiver, gul peberfrugt og majs og revet ost. Man ruller dejen sammen og klemmer i enderne, så fyldet ikke ryger ud. Dejklumpen sættes på en pind. Og så ind over gløderne. Det skal bare gå hurtigt, Kayas mave rumler alt for højt.

Der kommer en forkullet, sort skorpe på brødet, og fyldet er stadig koldt, da hun bider i snobrødet.

Det er lige meget.

Det smager guddommeligt.

“Det går lidt bedre med appetitten nu, hva’ Kaya?” smiler Heidi.

Appetit på livet. Mor siger altid, at det er det, Kaya mangler, men det passer ikke, for Kaya spiser mere end de fleste. Det er kommet i løbet af det seneste år, hun er nærmest sulten hele tiden. Spiser og spiser, men tager ikke et gram på.

Hendes ribben stikker stadig ud, albuerne er spidse.

Brandnældeteen er bitter, men varm. Kaya gaber. Langsomt kommer tusmørket, og en skinnende fuldmåne dukker frem på himlen.

Snart er der gået en hel dag, siden Kaya tjekkede natasjabramming_official.

Det føles så nøgent og forkert ikke at have telefonen på sig. Som at være gået ud ad døren i en andens frakke. Som om Kaya kun er halvt sig selv, som om en del af hende mangler.

Den vigtigste del.

Den del som er natasjabramming_fan1, den del der er veninder med Emma.

Når den er væk, er der kun Kranen Kaya tilbage.

“Hvad nu hvis der sker et nødstilfælde?” spørger Amanda.

“Et nødstilfælde?” Lasse rager med en pind i bålet's gløder.

“Ja, altså mens vi er her i skoven. En ulykke eller sådan noget?” spørger Amanda igen.

“Ingen grund til panik, Amanda. Vi skal nok passe godt på jer,” smiler Lasse.

“Men får vi så lov til at ringe hjem?”

“Nurh, savner du allerede moar?” vrænger Malou.

“Og det skulle komme fra dig? Efter det trip du fyrede af på parkeringspladsen?” vrisser Amanda.

“Har du et problem, piç?” spørger Malou kamplystent.

“Hvad kaldte du hende? Pik?” griner Christian.

“Det betyder skiderik på tyrkisk,” forklarer Berat.

“Så, rolig folkens,” siger Lasse bare. “Nu tror jeg lige, vi skal blive enige om, hvilket slags sprog vi bruger her.”

“Ja, dansk eller tyrkisk?” griner Berat nervøst. Han undgår at se over på Malou.

#

Kaya er den første, der går i seng. Hun lyner soveposen helt op og filer sig ned, så stoffet gemmer ansigtet.

Hun lægger sig på maven, trykker ansigtet ned i stoffet. Huden lugter af røg. Gennem teltdugen kan man se lyset fra bålet. Derhjemme ligger Kaya altid med telefonen, inden hun falder i søvn. Scroller igennem gamle billeder, tjekker natasjabramming_official. Men det er ikke telefonen, Kaya savner mest lige nu, det er Emma. Selvfølgelig.

Hvorfor spurgte hun ikke Emma, om hun ville med? Havde hun sagt ja?

Sikkert ikke. Emma elsker sin telefon.

Her er fremmede lyde. Vindens susen, de andres småsnakken ved bålet.

Selv igennem den lukkede dør plejer Kaya at kunne høre mor gå rundt, slukke tv'et, åbne badeværelsesskabet, tandbørsten der skrubber.

3 dage. 3 dage er en evighed, tænker Kaya.

En tåre løber ned i hendes øre. Hun klemmer øjnene hårdt sammen. Mørket prikker bag øjenlågene. Kroppen snurrer af træthed.

Teltets lynlås bliver åbnet. En silhuet kanter sig ind. Kaya holder øjnene lukket. Malou roder rundt i sin taske. Mosler rundt på liggeunderlaget. Endelig ligger hun stille.

Så kommer de. Snøftene. Det er meget lavt, næsten lydløst, men Kaya hører det.

natasjabramming_official

Der er noget jeg ikke har fortalt jer. 🤫 Jeg har holdt det hemmeligt et stykke tid, men nu kan jeg simpelthen ikke mere. Sandheden skal frem, og sandheden er at jeg aldrig har været så lykkelig før som jeg er lige nu. ❤️

Det her er Joakim. Nogle af jer genkender ham måske fra TV og tror I kender ham, men for jer der ikke gør, kan jeg fortælle at Joakim ikke bare er en lækker snack, men også en kærlig sjæl og verdens bedste kæreste.

I har selvfølgelig en masse spørgsmål, og det forstår jeg godt. Derfor er Joakim og jeg blevet enige om at lave en kæreste tag. Smid jeres spørgsmål i comments, og så filmer vi og uploader i morgen

#love #kærestetag #lykkelig #couplegoals

FOR 17 UGER SIDEN

#

Kulden.

Det er den, Kaya vågner af. Hun ligger helt sammenkrøllet i soveposen med knæene oppe under hagen. Malou sover stadig. Kroppen hæver og sænker sig med åndedraget.

Kaya tænker på Emma. På Natasja Bramming. For første gang i to år vil Kaya gå glip af Natasjas stories. Og hende og Emmas snapstreak vil være brudt.

329 dage med billeder og videoer. Væk.

Tænk, hvis hun allerede har fået en lang snapstreak med en anden?

Emma siger selv, at hun heller ikke har nogen venner i skolen, men Kaya ved godt, at det ikke passer.

Hun har selv set dem på Emmas private Instagram. En Agnete4. Isavissa. Nogle gange også drenge. De spiser is, laver fjollede ansigter.

Nogle gange må man godt lyve, tænker Kaya.

Man må godt lyve for at undgå, at nogen bliver ked af det.

Sådan er Emma, en rigtig veninde.

Hun lyver, så Kaya ikke skal blive ked af det.

Uden for teltet er det tåget. Græsset er vådt. Mikkel står ved vandposten med munden fuld af skum og børster tænder. Heidi er i gang ved ildstedet.

“Godmorgen, Kaya. Sovet godt?” siger hun.

“Det er for koldt. Man kan ikke sove,” gaber Kaya.

“Hvad med en kop kakao til at få varmen? Vi skal bare lige have blået i gang.” Heidi rækker ud efter en gryde. “Hvis du henter noget vand i den her.”

Risten under vandposten er fyldt med hvidt spyt.

“Ah ...” Mikkel vender sig mod Kaya. “Ser de rene ud?” siger han og sender hende et tandpastasmil. Kaya nikker og smiler. Mikkel tørrer sig om munden med ærmet.

“Hvad laver du?” spørger han og peger på gryden.

“Kakao.”

“Awesome.” Så vender han sig og går tilbage mod sit telt.

Kaya skynder sig hen til toiletskuret, sætter den lille krog på.

Det er egentlig fint nok at sidde dér på det kolde bræt. Det er mere turen derhen, Kaya ikke kan lide. Når alle kan se, hvor man er på vej hen.

Kaya kigger ind i en knast i trædøren.

I den virkelige verden ville sådan én som Mikkel aldrig tale til Kaya. Mikkel er pro og har lange fodboldben. Han er sådan én, der bliver valgt først til idræt. Sådan én man forelsker sig i, hvis man er sådan én, der forelsker sig i nogen.

Kaya forelsker sig ikke. Aldrig. Eller jo, måske en lille smule i Natasja Bramming, men det er noget andet. Nogle gange overvejer Kaya, hvad forskellen på BFF og bae egentlig er.

Men hun ved det jo godt.

Kærester kysser.

Nogle gange forestiller Kaya sig, at hun kysser Natasja. Ikke at hun standser videoerne og presser læberne mod

den kolde skærm. Slet ikke. Men nogle gange, når Natasja Bramming blinker med de lange øjenvipper, griner og sender luftkys til kameraet, kan Kaya få lyst til at kysse hende tilbage. Sige at hun elsker hende, ikke bare skrive det under billederne, men *sige* det. Så hun er sikker på, at Natasja ved, hvor meget hun betyder for hende, og kun hende, mest hende, ikke ligesom alle de andre fans.

Det er helt fint, at Natasja Bramming ikke svarer. Kaya forstår det godt. Det er o.k.

Man kan godt forelske sig i dem på YouTube, uden det betyder noget.

#

“Hvad synes vi om Joakim?” Emma lå på Kayas seng og lod det røde hår glide igennem fingrene.

“Han virker god for Natasja.”

“Hvad ved vi om ham?”

Kaya opsummerede. “Han er 19 ligesom Natasja. Han var med i Paradise sidste sæson. De mødte hinanden til en fest og har været hemmelige kærester et stykke tid.”

“Det er to uger siden, at Natasja ændrede sin status på Facebook til *i et forhold*,” sagde Emma.

“Har du Facebook? Jeg troede kun, det var sådan noget gamle mennesker brugte.”

“Skal vi se kærestetag-videoen?”

“Har du ikke set den?”

“Slef. Jeg vil bare gerne se den igen.”

Joakim har solbrun hud og store tatoverede overarme. På videoen sidder de op ad den lyserøde væg i Natasjas lejlighed, YouTube-guldknappen skinner i glas og ramme bag dem.

“Synes du, han er pæn?” spurgte Emma.

“Synes du?”

“Han er ret flot,” sagde Emma fraværende. “Nu kommer det bedste.”

“Hvor meget betyder I for hinanden?” læste Natasja højt, mens hun scrollede ned over skærmen på sin iPhone.

“Skal jeg starte?”

“Nej, jeg starter, skat,” sagde Joakim.

“Det er altid dig, der starter,” grinede hun.

“Alt. Natasja betyder alt for mig.” Natasja sendte Joakim et sødt smil.

Der var allerede 100.000 visninger på videoen.

“Har I sex?” læste Natasja.

“Arj okay, hvad er det for et spørgsmål?” grinede Joakim.

“Sådan er det, når ens kæreste er influencer, skat. Det kan du lige så godt vænne dig til.” Natasja rodede op i Joakims pandehår.

“Det er da totalt akavet.” Joakim vendte sig mod kameraet. “Okay folkens, vi er 19 år. Selvfølgelig har vi sex. Men det bliver altså lidt for privat.”

“Mine følgere er rimelig nysgerrige, det må han bare vænne sig til, ikke også guys? Skriv det til ham i kommentarerne.” Natasja pegede med en finger ned.

“De er så cute. Man kan virkelig mærke, at han elsker hende,” sagde Emma og slukkede iPad'en. Hun så pludselig så alvorlig ud.

“Jeg tænkte på noget,” sagde hun. “Altså, du skal selvfølgelig bare sige til, hvis du ikke har lyst. Det er helt okay.”

“Hvad er det?”

Emma sad og pillede i hjørnet på sengetæppet. Kaya syntes, hun kunne høre hendes tanker knage.

“Altså jeg tænkte bare ...”

“Hvad ...” Kayas stemme knækkede over. “Hvad er det?” Hun sad som forstenet på stolen. Emma tog en dyb indånding.

“Vil du give xxbramminglover et shout-out? Altså, jeg tænker bare – du har så mange følgere ...”

“Selvfølgelig!” råbte Kaya og sprang lettet op fra sengen, det sortnede et øjeblik for øjnene. “Hvorfor har jeg ikke tænkt på det?” Hun måtte holde fast i sengegavlen for at få balancen.

Emmas ansigt lyste op.

“Mener du det?”

“Klart.” Kaya skyndte sig at finde telefonen frem. Hun tog et screenshot af Emmas profil, tilføjede blinkende hjerter og skrev:

Følg min BFF, **xxbramminglover**

“Du er verdens bedste veninde!” hvinede Emma og kastede sig om halsen på Kaya. Emmas bløde ansigt mod halsen, den varme ånde.

“Ved du godt det?” hviskede hun.

“Ved hvad?” sagde Kaya hæst. Emma trak sig væk. De sorte øjne skinnede.

“At du er min bedste veninde,” sagde hun.

Det kløede i Kayas øjne af lykke, af gråd. De krammede igen.

“Du er også min bedste veninde,” hviskede Kaya. Hun forestillede sig ordene på skrift, som en tekst i bio, eller ligesom Natasja Brammings civilstatus på Facebook.

natasjabramming_fan1 i bedsteveninder med **xxbramminglover**

“Hvordan har I sovet, folkens?” siger Lasse og gnider sig i hænderne.

“Det er pissekoldt,” stønner Christian.

“Nåårh, har Berat ikke kunnet give dig varmen?” griner Emil. “Mig og Mikkel har ellers ligget i ske hele natten.”

Kaya skovler en varm mundfuld havregrød ind. Malou ser så anderledes ud uden makeup. Hendes hud er rød rundt om øjnene.

“I nat er der det store orienteringsløb,” siger Heidi. “Der skal I ud i den mørke skov sammen med jeres teltmakker. Til frokost laver vi madpakker og tager med på tur. Og så skal vi selvfølgelig have en badetur.”

Malou ser op og møder Kayas blik, hun ser urolig ud.

“Hvad siger Malou og Kaya? Er I klar på at hoppe i?” spørger Heidi.

“Det kan vi desværre stadig ikke,” siger Kaya.

“Hvorfor ikke?” spørger Amanda.

“Det kan vi bare ikke,” svarer Malou.

Hvor pisseirriterende har man lige lov at være?

“Men hvorfor?” spørger Amanda igen med hævede øjenbryn. Hun ligner én, der lige har fået bekræftet en snedig teori.

“Hvad er det, du ikke forstår, Amanda?!” hvæser Malou.

“Det kan vi bare ikke. Så fat det dog.”

“Så slapper vi lige af. Amanda spurgte jo bare,” siger Heidi.

“Hun kan sgu da blande sig udenom.”

“Ro i retten.” Lasse hæver stemmen. “Inden badeturen skal vi have planlagt noget underholdning til i aften. Og hvad er bedre end noget god musik?”

De bliver delt op i to grupper.

“Finde instrumenter i skoven? Skulle der bare lige ligge en trompet og flyde midt i det hele?” griner Laura.

Hende, Kaya, Mikkel og Berat følger en lille sti ind mellem træerne.

“Hov, se, en luftguitar!” Berat kaster sig ud i en solo. “Dew, dew, dew.”

“Nå, men så er der jo ikke nogen grund til at lede mere, vel?” siger Laura. “Så kan vi bare sidde her og chille.” Hun sætter sig på et væltet træ.

Mikkel forsøger at sætte sig på Lauras skød.

“Arg! Mikkel, du er alt for tung,” griner Laura. “Flyt din store røv.”

Laura har en klirrende latter og den perfekte højde. Kaya skynder sig at se væk. Ned på sine hænder. De er så mærkeligt tomme.

I skolen ryger telefonen frem fra lommen, så snart klokken ringer til frikvarter (nogle gange før). Kaya scroller, mens hun går, mens hun spiser, mens hun sidder i toiletbåsen. Med den i hånden er hun aldrig alene.

Med telefonen i hånden er Emma der altid lidt.

På jorden ligger en gren. Kaya løfter den op, mest for at gøre et eller andet. Den har sprøde blade, der giver en raslende lyd.

“Hey,” siger Laura. “Gør det igen.”

Kaya vifter med grenen.

“Fedt. Kaya har fundet vores første instrument. Hov, Mikkel, drop det nu ...” Laura rejser sig og leder i skovbunden.

“Her.” Hun sætter et græsstrå til munden, fylder kinderne med luft og begynder at blæse. Det giver en høj, pibende lyd.

“Genialt!” råber Mikkel.

“Min bedstefar lærte mig det sidste sommer,” siger Laura. Mikkel finder en træstub, han kan tromme på.

“Så mangler vi bare dig, Berat,” siger han.

“Kan jeg ikke bare danse floss?” Berat vrikker med hofterne og lader de stive arme svinge frem og tilbage i et vanvittigt tempo.

“Måske skal vi starte med at finde en sang,” foreslår Laura.

“Det skal være én, vi er sikre på, alle kender,” siger Mikkel.

“Ariana Grande?” spørger Laura.

“Hvad med en rigtig børnesang? *Jeg en gård mig bygge vil* eller ... *Jeg ved en lærkerede*,” griner Berat.

“Det var dig, der sagde, at du godt kunne lide Natasja Bramming, ikke?” spørger Laura. Kaya nikker.

“Nå ja, hun har jo også lavet en sang ...” Berat giver sig til at synge med en falsk pigestemme: “Vent, du’ for lækker, lad mig se dig ...” Han rager sig selv på brystet.

“Kan du TikTok-dansen?” spørger Laura.

Kaya nikker forsigtigt.

“Må jeg se den?” spørger Mikkel. Kaya ryster på hovedet og kigger ned i jorden.

“Kom nu, vi laver den sammen.” Laura stiller sig ved siden af Kaya. “Klar? 3-2-1-nu.”

Det er mærkeligt at danse uden musik, men der er

noget ved den måde, Laura spejler Kayas bevægelser, som er rytme nok i sig selv. Selvom Kaya gør bevægelserne lidt mindre kraftfulde end derhjemme foran spejlet, så føles det alligevel godt at gøre det samme som Laura, at kende det samme som Laura.

“Sådan. Highfive!” Kaya klasker Lauras hånd.

“Det var I sgu da meget gode til.” Mikkel sender Laura et stort tandsmil.

“Du er så fløde, Mikkel.”

“Det er hende, der har lavet porno, ik’?” spørger Berat pludselig.

Det giver et sæt i Kaya.

“Undskyld hvad?” spørger Laura.

“Ja, Natasja Bramming,” siger Berat. “De der billeder, hun fik delt. Ren porno.”

“Det er ikke porno!” udbryder Kaya. Hendes stemme er skinger.

“Har du set det, Mikkel?” spørger Berat.

“Har du?” Mikkel løfter øjenbrynene.

“Jeg kender nogen, der har.” Berat holder to store håndfulde luft op foran brystet.

“Det var ikke porno! Hun blev jo snydt!” Ordene ryger ud af munden på Kaya.

“De var da kærester?”

“Øh, ja, men det var ligesom først, da de havde slået op, at han delte dem?” Vreden vokser i Kayas mave.

“Right.” Berat ruller med øjnene.

Hvad er hans problem?!

“Han tog røven på hende!” råber Kaya.

“Hun kunne jo bare have ladet være med at sende dem,” siger Berat.

“Arj, okay, sagde du lige det?” siger Laura. Hun ser forarget på Berat.

“Du må da indrømme, at det er lidt billigt.” Berat slår ud med armen.

“Billigt?” Det koger i Kaya, alting brænder indvendig. “Det ved du sgu da ikke noget om!”

“Slap dog af, jeg siger bare min mening ...” Berat trækker på skuldrene.

“Du kender hende ikke!” Kaya ryster. Hun vil bare væk.

“Og det gør du måske?”

Hvad er det, han ikke fatter?

“De var jo kærester.” Kaya siger det langsomt, men det er umuligt at holde stemmen i ro.

“Og hvad så?”

“Ja, så burde du ikke udtale dig om ting, du ikke aner en skid om.” Kayas stemme er for høj, for skinger. De andre ser på hende.

“Kaya, altså ... Ro på,” siger Laura.

“HVAD?” råber Kaya.

Så vender hun sig og løber ind mellem træerne. Hjertet dunker hårdt i brystet. Fødderne stempler ned i den bløde jord.

Hvad er der galt med folk?

Trolls og haters fatter ikke en skid.

Hun tørrer tårerne væk fra kinderne med bagsiden af hånden.

Det er jo ikke, fordi hun vil lave en scene, den type er hun slet ikke, men Berat aner ingenting om Natasja Bramming, så hvorfor skal Kaya høre på ham og alt hans lort? Det værste er, at han jo ikke er alene, der er tusindvis af idioter som ham, der bare misforstår med vilje.

Som ægte Bramming-fan er man nødt til at sige fra, det er regel nummer 1, men det er fandeme svært, når man er alene.

Hvis bare Emma havde været her ...

#

Kaya plejer nærmest at måtte smide mor ud af værelset, når Emma er på besøg. Men Emmas forældre er næsten aldrig hjemme. Hun laver tit kopnudler i mikroovnen til aftensmad.

“Min specialitet,” siger hun altid.

Kaya har prøvet at få mor til at købe de samme nudler i Netto, men mor nægtede, noget med e-numre og tilsetningsstoffer og bla-bla-bla.

“Har du set det med Joakim og Natasja? Det er så frygteligt,” sagde Emma trist.

Da Natasja og Joakim slog op, forlod de hinanden som bedstevenner. Det stod der i hvert fald i teksten under det billede, som Natasja havde lagt på Insta.

Kaya overvejede endnu en gang forskellen. Hvis kærester kysser, og venner ikke gør, var det så det eneste, Natasja og Joakim var holdt op med?

Var resten mon stadig det samme?

Men allerede en uge efter var alting forandret.

Natasja Bramming lagde pludselig en ny video på YouTube.

“Kære venner ...” Hendes stemme var grødet. “Denne video bliver ikke redigeret. Det, jeg skal fortælle jer nu, er så svært at sige, men jeg er nødt til at få det ud, før I selv finder ud af det.”

Hun lagde en knyttet hånd mod brystet og trak langsomt vejret ind.

“Joakim og jeg er ikke kæresten længere, vi er heller ikke venner, og det bliver vi heller aldrig igen. Det, han har gjort, er utilgiveligt, og fra nu af foregår al kommunikation imellem os gennem min advokat.”

“Hvordan kan nogen gøre sådan noget?” spurgte Emma. “Jeg mener, de elskede jo hinanden, de var bedstevenner, og så deler han de billeder, som om hun ikke betyder noget for ham.”

Kommentarfeltet var fyldt med beskeder, som minde- de Kaya om den slags, man får, når man er syg: God bedring.

“Det, jeg er mest ked af, er, at vi seriøst stolede på ham. At vi kunne lide ham, og så fucker han med os på den måde.” Emma sukkede dybt. “Har du set billederne?”

Kaya rystede på hovedet. “Selvfølgelig ikke.”

“Gad vide, hvad hun laver på dem,” sagde Emma eftertænksomt.

“Hvad mener du?”

“Altså, vi ved bare, at det er nøgenbilleder ikke? Men ikke hvad hun *laver*.”

Bare tanken gjorde Kaya svimmel. Én ting var idræts- timerne, men tanken om at hele verden havde et billede af ens nøgne krop, fastfrosset, forstenet, skjult i kamera- rullerne.

Tårerne trillede fra Natasja Brammings øjne og dryp- pede ned ad Kayas kinder.

“Husk altid at anmelde. Digitale sexkrænkelser er noget af det værste, der kan ske for en kvinde, og nu er det også sket for mig. Jeg får trusler fra folk, der skriver, at de vil sende billederne til pressen. Jeg får beskeder fra klamme mænd, der vil have sex med mig for penge. Jeg

er så bange for, hvad de her billeder skal betyde for min fremtid ...”

“Synes du ikke, hun så meget tynd ud i den video?” spurgte Emma. “Tror du, sådan noget her kan være med til at trigge hendes spiseforstyrrelse igen?”

“Stakkels, stakkels Natasja,” sukkede Kaya.

“Har du set, at han allerede har lagt billeder op af en ny?” Emma tastede hurtigt på computeren.

“Har han allerede en ny kæreste?” spurgte Kaya, men noget endnu vigtigere trængte sig på: “Vent lige ... Følger du ham stadig?”

“Bare rolig. Jeg stalker ham bare fra en ekstra account, jeg har. Jeg er da nødt til at holde øje med, hvad der sker, ikke?”

Kaya gøs. Tænk, hvis nogen opdagede ens brugernavn på Joakims følgerliste ...

“Vil du se?” Kaya sad forstenet et øjeblik. Det virkede helt forkert.

“Hvis du ikke vil...” Emma tog fat i skærmen.

“Jo, vent.”

Det var rigtigt nok, der var flere billeder af den samme pige, siddende på en café, stående i døren til en balkon, Joakim havde armen omkring hende. Langt, glattet hår, spidsede læber.

“Hun er slet ikke lige så smuk som Natasja,” sukkede Kaya.

“Eller cool.”

“Han er en fucking lort.”

“Jeg hader ham så meget,” sagde Emma og nikkede langsomt.

Alle billederne af Natasja var selvfølgelig slettet.

“Hvad skriver folk i kommentarfeltet?” spurgte Kaya.
Emma scrollede ned.

Jeg håber fandeme at du behandler din nye kæreste
bedre end du gjorde med Natasja. 🙄

Du er så #cancelled.

“Tænk at vi tog så meget fejl af ham,” sukkede Emma.
“Man kan åbenbart ikke stole på nogen længere.”

#

Malou sidder i teltet og lægger makeup. Det er for sent at vende om. Kaya dumper ind på liggeunderlaget, men hun mangler et sted at kigge hen, noget at sige.

Hvis bare hun havde haft den skide telefon ...

Hasselnødden fra lodtrækningen ligger stadig i lommen, hun finder den frem, vender den i hænderne.

“Går du tit med makeup?” spørger hun forsigtigt.

Er Malou stadig sur?

“Kun når jeg har lyst.” Malou kører en stor børste hen over kinderne. Hun virker hverken sur eller interesseret. “Jeg kan godt lide at se tutorials på YouTube og så efterligne dem.”

“Jeg troede ikke, at du var YouTube-typen.”

“Alle er YouTube-typen,” fnyser Malou.

Hun er egentlig flot, tænker Kaya, men på sådan en lidt overdrevet stilet måde. De smalle, plukkede øjenbryn, den brede næse. Hun kører lipgloss på læberne.

“Har du en yndlings youtuber?” spørger Kaya.

“Det er ikke sådan. Jeg søger bare på det, jeg gerne vil finde. MMA-greb eller makeup-looks.”

“Men sveder du ikke med alt det i hovedet, når du slås?” siger Kaya.

“Du tror, jeg har full face på, når jeg er i ringen? Lol.” Malou peger ned på makeuptasken. “Vil du låne?”

Så er hun altså ikke sur længere.

Ingen af pigerne i klassen går med sminke, men Kaya

er ret vild med Natasja Brammings get-ready-with-me's. Hun kender navnene godt efterhånden: baking og cut-crease og contour og...

“Må jeg gøre det?” spørger Malou. “Jeg skal nok skal gøre det pænt, jeg sværger.”

Kaya når ikke at svare.

“Luk øjnene.”

Børstens bløde hår mod den tynde hud på øjenlågene. Malous duppende fingerspidser i Kayas ansigt sætter strøm til stikkontakten i hendes bryst. Hun må finde på noget at spørge om.

“Vil du stadig stjæle telefonerne?” hvisker Kaya.

“Det rager ikke dig. Du vil jo alligevel ikke hjælpe.” Kaya åbner øjnene på klem: Malou har et koncentreret udtryk i ansigtet.

Lidt rødt på kinderne, sort på øjnene.

“Det bliver vildt flot.”

“Må jeg se?” spørger Kaya. Malou rækker hende paletten med spejl i låget.

I tutorials-videoerne ligner personen altid en helt anden til sidst. Men Kaya er stadig Kaya i det lille lomme-spejl, Kaya med makeup.

De andre sidder rundt om bålet. De har alle skiftet til badetøj.

“Oh my god,” stønner Amanda, da hun ser dem.

“Wow.”

“Piger, for søren,” sukker Lasse opgivende. “Det er lige netop sådan noget dér, der er åndssvagt at tage med ud i naturen. Herude behøver I altså ikke at gøre jer til for drengene. Herude ser vi ud, som vi ser ud.”

Malou lægger armene over kors, skyder hagen frem.
“Hvem siger, at det er dem, vi gør os til for?”

#

“Kaya, hvis dig og Malou stadig ikke skal med på grund af ...” Lasse famler efter ordene.

“Der skal stilles noget pålæg frem til madpakker,” supplerer Heidi. “Den klarer I, imens vi andre dyster os.”

Malou koger æg over gløderne. Kaya skærer med en plastikkniv i en slatten peberfrugt. Hendes hoved er fuld af tanker.

Det er så latterligt.

Voksne der siger, at den eneste måde, man kan undgå at få delt sine billeder på, er ved at lade være med at sende dem. Ja, Einstein, de har jo ret. Lidt ligesom med skolen: Den mest effektive måde at slippe for lortet er at finde på en undskyldning, blive syg, blive hjemme. Problemet er bare, at det ikke holder i længden.

Man kan ikke melde sig ud.

På et eller andet tidspunkt er der nogen, der beder om et billede, og hvad gør man så?

Man har ikke altid et valg.

Ikke medmindre man vil rådne op alene.

Fuck Berat. Fuck trolls og haters, fuck den her lortetur, fuck det hele.

Hvis Kaya er ægte medlem af #teambramming, ægte fan – og det er hun – så er hun nødt til også at turde sige fra.

“Hvornår skal vi gøre det?” spørger Kaya. Malou hiver plastikken af en spegepølse.

“Hvad?”

“Stjæle dem. Altså hvis du er hundrede på hvor de er,”
hvisker Kaya.

“Hundrede.” Malou ser Kaya lige ind i øjnene. “Men
hvad ... Så du er på?”

“Men det skal være rigtig gennemtænkt, okay? Vi må
ikke blive opdaget,” siger Kaya.

“Selvfølgelig,” nikker Malou.

Hun sender Kaya et udspekuleret smil.

“Så hvornår?” spørger Kaya.

“Det skal være på et tidspunkt, hvor de andre er væk
fra lejren, så vi ...” Malou stopper midt i sætningen.
Hendes pupiller bliver store.

“Hvad?” hvisker Kaya.

Men Malou er allerede på vej hen mod Lasses telt.

“Malou – nej, ikke nu ... Malou!”

natasjabramming_official

GIVEAWAY. Det er jo ikke nogen hemmelighed at jeg ikke ville være det sted jeg er i dag hvis det ikke havde været for mine skønne og loyale følgere.

Uden jer var jeg bare en helt almindelig gymnasie-elev der sad derhjemme og talte til mit kamera som en anden freak 🤪

Når man er så heldig som jeg er, så skal man huske at give noget tilbage.

Alt du skal gøre for at deltage, er at følge mig på YouTube, TikTok, Snapchat og selvfølgelig her på Instagram og kommentere på dette opslag, så er du med i konkurrencen om et shout-out på min story (300k + visninger). Jeg trækker vinderne på torsdag. Held & lykke 🍀

#giveaway #godkarma #teamb Bramming

#danmarksbedstefølgere

FOR 3 UGER SIDEN

“Malou! Stop!” siger Kaya. Hun tør ikke råbe for højt.

Tænk, hvis de andre allerede er på vej tilbage fra søen?

“Du holder vagt.” Det svimler for Kayas øjne. Malou er næsten henne ved Lasses telt.

Kaya forsøger at lytte efter: fuglefløjt, blæst, hvor længe er det mon siden, de andre gik?

“Du kan sgu da ikke bare gå derind. Vi må lægge en plan.”

“Hvornår så?” spørger Malou over skulderen. Kaya må finde på noget hurtigt.

“Hvad med i morgen, når de andre skal ud at bade igen? De sætter os til et eller andet ligesom nu, og så...”

“Hvad med orienteringsløbet i aften?” siger Malou. “Der er der tomt i lejren igen.”

“Men der skal vi jo være med. Det går ikke, at vi kommer hjem uden noget. Du hørte selv Heidi i går med bade-
turen. Og da Amanda og jeg...”

“*Amanda og jeg ...*” Malou skærer ansigt. “I morgen er det for sent. Det skal være i aften.”

“Hvad er det, der er for sent?”

Malou svarer ikke. Hun ser tøvende på teltets lukkede lynlås.

“Hvad er det, du skal se?” spørger Kaya. “Hvad er det, der er så vigtigt?” Hun må gøre noget for, at Malou bliver ude af det telt. “Jeg gider ikke være med, hvis du ikke fortæller det først.”

“Okay. Så siger jeg det, men du skal love mig ikke at sige det videre.” Malou går modvilligt tilbage til bålpladsen, dumper ned på træstammen. Hun ser afsøgende rundt i Kayas ansigt, som om hun leder efter noget.

Er Kaya typen, der sladrer?

“Du siger det ikke til nogen derhjemme, heller ikke nogen her i lejren,” gentager Malou. “Og slet ikke til Amanda, forstået?”

“Okay,” siger Kaya.

“Lover du?”

“Jeg lover.” Malous blik får det til at sitre helt ud i Kayas tåspidser. Hendes øjne er helt vildt blå.

“Det er Nick, altså min bror, i aften skal han ...” Malou sukker. Så begynder hun at fortælle.

“Vi er jo papsøskende, ik’. Men altså ... Nick og mig, vi holder sammen. Det har vi altid gjort. Ham og hans venner skater ovre på rampen om aftenen, og han lader mig altid være med. Du ved, hvis nogen af de andre drenge snakker lort, så forsvarer han mig. Hver eneste gang. Nick og mig, vi er *like this*.” Malou lægger sin pege- og langefinger over kryds.

“Men Nick har nogle problemer,” fortsætter hun. “Ligesom ... Han har svært ved at sige nej, når de andre drenge beder ham om noget. Og nogle af dem fra hans klub, de er rigtig hårde. De laver alt muligt ulovligt. Stjæler. Dyrer ting. De er sådan en bande, hvor ingen må sige noget, og det er livsfarligt at være stikkeren.”

Malou tegner en streg foran halsen.

“Nu er der så denne her fyr, der tror, at Nick har sladret, fuldstændig latterligt, men problemet er, at nu vil han have, at Nick skal bevise, at han ikke er en stikker.”

“Hvordan?” spørger Kaya.

“Han skal stjæle en scooter. Fra en af drengene fra Ishøj.”
Malou tørrer noget bort under det ene øje.

“Og det skal ske i aften. Men så sendte min far mig på den her skodlejr. Han ved selvfølgelig ingenting. Men jeg er simpelthen nødt til at vide, hvordan det går, ik’? Hvad hvis én af Ishøj-drengene får fat i Nick? Hvad så? De smadrer ham totalt.” Malou snøfter.

“Men hvad kan du gøre? Du er jo her.” Det niver i Kaya. Hun har en mærkelig lyst til at kramme Malou, og samtidig er hun mere bange for hende end nogensinde.

Malou trækker på skuldrene. “Jeg er bare nødt til at høre, hvad der sker. Det kan ikke vente til i morgen, jeg bliver sindssyg.” Malou tager sig til panden.

Hun ser så fortvivlet ud.

Kaya får lyst til at æ hende over kinden, den bløde hud, hun skynder sig at se væk. Så får hun øje på risten.

Æggene! Vandet løber over grydens kant og rammer gløderne med en sydende lyd.

“Pis.” Kaya fumler med tangen for at få gryden af risten.

“Men hey, er du så stadig med eller hvad?”

Malou tager fat i hendes arm. Hun ser Kaya lige ind i øjnene.

Hvordan kan Kaya gøre andet end at nikke?

“I aften. Når der er orienteringsløb,” siger hun.

Malous øjne. Dybe som swimmingpools, lige til at drukne i.

Emma kan virkelig blande store slikposer.

“Den er jo enorm!” udbrød Kaya.

“Hvad snakker du om, det er fredagsslik,” sagde Emma.
“Vi skal have en ny pose i morgen.”

På vejen hjem fra kiosken fortalte Kaya, at hun skulle på detox-lejrtur.

“Min mor er så tarvelig. Hun vil have, jeg skal rådne op i en eller anden latterlig skov.”

De drejede ind ved det enorme lejlighedskompleks. En betonlabyrinth med dørspioner og postkasser stopfyldte med reklamer. Emma har altid en genvej.

“Hun har ikke engang spurgt mig. Hun har bare tilmeldt mig, som om hun er fuldstændig ligeglad med, hvad jeg gerne vil.”

“Hvis det var min mor, der gjorde det ...” Emmas stemme gav ekko i opgangen. “Men hvad så med natasjabramming_fan1? Med at poste hver dag?”

“Jeg planlægger bare indlæg,” forklarede Kaya, mens Emma låste dem ind i lejligheden. “Jeg har en app, hvor man kan sætte en timer, og så indstiller man bare, hvornår billederne skal lægges op.”

“Men hvad så med kommentarfeltet? Du sagde jo, at det er vigtigt, man svarer alle, ikke?” De smed skoene i gangen og satte sig på Emmas seng.

“Det må jeg vel bare gøre, når jeg kommer hjem. Det er heldigvis kun tre dage.”

“Tre dage! Tre dage er sgu da en evighed. Er du ikke bange for at miste følgere?” Emma stak en P-tærte i munden. “Jeg mener, er det ikke lidt synd, nu da du lige har fået så vildt mange følgere, efter du vandt dét der shout-out?” Emma lagde sig på maven og støttede hovedet i hænderne. “Jeg kunne også passe din profil for dig?”

“Hvad mener du?”

“Vi kunne lave et takeover.” Emma så forventningsfuldt på Kaya. “Altså du ved: xxbramminglover passer natasjabramming_fan1’s profil, mens natasjabramming_fan1 er i skoven for at synge kumbaya ...”

“Kumba-hvad for en fisk?” grinede Kaya.

“Men helt seriøst, tænk over det.” Emma satte sig op i sengen, og hendes øjne strålede. “Takeovers! Alle gør det. Lavede Natasja Bramming ikke takeover på Se & Hørs Instagram for nogle uger siden?”

“Jo, men ...”

“Og på den der forlagsside, da *Uden Filter* kom ud? Kan du ikke huske, hun live-streamede fra boghandelen?”

“Altså jo ...”

“Du kunne jo også passe xxbramminglover for mig en anden gang?” Emma snakkede rigtig hurtigt. “Det ville virkelig betyde meget. Jeg tror helt sikkert, mit content ville have godt af din hjælp et par dage.”

“Jeg vil altså stadig gerne hjælpe dig med at lave nogle videoer, det har jeg jo sagt.”

Kaya elsker, når Emma taler sådan: som om Kaya er eksperten og Emma en elev, én som bare drømmer om at blive lige så dygtig som sin læremester.

“Jeg ved det godt, men tænk lige over det, ikke? Kunne det ikke være helt vildt sjovt? Best friends takeovers?”

Emma gav sig til at hoppe, så madrassen knirkede og slik-poserne faldt på gulvet.

“Kom nu, sig nu ja ...” tiggede Emma, mens hun bumpede op og ned.

Kaya samlede poserne op. Hun kunne ikke lade være med at grine.

“Jeg kan altså sagtens bare planlægge ...”

Hvad hvis Emma ikke huskede at bruge de samme filtre, så opslagene matchede de andre? Kaya havde forsøgt at lære hende lidt om billedredigering, og Emma var da også blevet bedre. Men hendes overgange var stadig ikke helt skarpe, og hun havde svært ved at holde sig til ét tema ...

Men så alligevel. Hvad betød det egentlig, når Emma nu så gerne ville?

“Vil du virkelig gøre det for mig?” sagde Kaya.

Emma tog fat om hendes hænder.

“Vi er jo bedsteveninder,” sagde hun. “Det er det, man har veninder til.”

#

Gruppen går samlet hen ad grusstien. Træernes kroner dækker næsten for himlen. Kayas hoved er fuld af tanker.

“Okay, nu skal I høre, folkens.” Lasse stopper midt på stien. “Det er på tide med en *rigtig* challenge. Vi skal se, hvordan I klarer jer uden nogen makker. I skal lære, hvad det vil sige at nyde stilheden. Og det gør man allerbedst alene.”

Amanda griber fat i Lauras arm.

“Det mener I ikke? Min mor sagde...”

“Amanda, du kan godt spare dig,” siger Lasse tørt.

“Den næste times tid er jeres,” forklarer han. “Der er ikke nogen opgave. Det eneste krav er, at I er alene. Find et sted, I synes er hyggeligt, og sæt jer der. Nyd. Vær. Oplev. O.k.?”

“Men hvad skal vi lave?” spørger Mikkel.

“Ikke en fløjtende fis,” siger Lasse og klapper Mikkel på skulderen.

Kaya registrerer de ting, hun går forbi, så hun kan finde tilbage. En skovskraldespand. Nogle lange siv på venstre side. En bakke. Et stort træ med lange, tynde blade. Det ser pænt ud, meget insta-worthy. Kaya sætter sig op ad træstammen.

Okay. Hvad var det, Lasse sagde?

Nyd. Vær. Oplev.

Det føles helt bizart at sidde her og stirre. Kaya stikker

automatisk hånden i lommen, men mobilen er der selvfølgelig ikke. I stedet får hun fat i hasselnødden fra lodtrækningen. Hun knytter den i hånden.

Tankerne kredser om Malous plan. Hvad er det egentlig, hun har gang i? Det ligner slet ikke Kaya at stjæle. Men måske passer det meget godt til den Kaya, som Emma ser hende som: åben, cool, lidt ligesom Malou.

Nosser.

Savnet er som en bølge, der skyller gennem kroppen. Kaya glæder sig så meget til at sende Emma en snap, bare et enkelt billede, tjekke Instagram. Hun skal selvfølgelig nok lade være med at lægge noget op.

I hvert fald ikke noget som nogen vil lægge mærke til.

Det pusler i krattet. Vinden? Eller måske er det et dyr? Tænk, hvis det er en ræv?

Tænk at møde en ræv den ene dag, man ikke har sin telefon på sig.

Men det er bare Amanda, der kommer brasende frem fra krattet.

“Hey,” siger hun. “Er det ikke åndssvagt, det her? Bare at sidde og stirre som en idiot?” Hun maser sig ned ved siden af Kaya. “Ryk lidt.” Kaya har egentlig mest lyst til at sige til hende, at hun skal gå, at det er meningen, de skal være alene.

“Det var nu ærgerligt, at du gik i seng i går. Efter de voksne var skredet, legede vi S, P eller K.”

“Nå,” siger Kaya.

“Altså, Mikkel lavede den her vilde udfordring, hvor Emil skulle stå på hovedet, mens han drak brændenælde-te. Mikkel er så sjov, synes du ikke?”

“Han er fin nok.”

“Det var i hvert fald synd, at du gik glip af det. Vi havde det så grineren.”

Kaya siger ikke noget. Amanda vrider sig lidt.

“Er I blevet veninder eller?”

“Hvem?”

“Dig og Malou.”

Kaya trækker på skuldrene.

“Jamen det er jo bare dejligt, at I bonder sådan.”

Enten er Amanda elendig til at lyve, eller også forsøger hun ikke engang.

De sidder lidt. Stilheden føles tung.

“Du kan godt huske dét, jeg fortalte dig om Malou, ikke? Hvor psyko hun er?” Amanda purrer op i sit krøllede hår.

“Jeg går til håndbold med en pige, der går i Malous parallelklasse,” siger Amanda tænksomt. “Hun siger, at Malou kigger på dem, når de er i bad efter gymnastik.”

“Nå.”

“Ja, jeg ville jo også bare sige det til dig, ikke. Så du ved det. Du sover jo i telt med hende.” Amanda rejser sig op.

Kaya svarer ikke. Hun sidder helt stiv.

“Ja, jeg er i hvert fald glad for, at hun ikke er med til at bade,” siger Amanda og går.

Kaya kigger længe efter hende. Hun klemmer hårdt om hasselnødden i lommen.

#

Alle gumler på deres rugbrødsadder. Kaya hiver et stykke skinke op fra sølvpapiret, ruller det sammen og tager en bid.

“Hvad sker der for din madpakke?” fniser Malou.

Kaya krymper sig. Hun hvisker:

“Jeg kan ikke lide rugbrød.”

Malou skraldgriner. Kaya forsøger at tysse på hende, men er ved at få skinken galt i halsen.

Efter frokost skal de lave noget, som Lasse kalder en naturfotografi-challenge. Amanda jubler:

“Vi får vores telefoner tilbage!”

“Tværtimod,” forklarer Lasse. “Det gælder om at være til stede i nuet. Det er sådan, vi danner minder. Og nu skal I have nogle minder, som I kan tage med jer hjem fra turen.”

Kaya er kameraet, Malou sørger for, at bindet for hendes øjne sidder helt tæt. Verden bliver sort. Malou er fotografen, der fører Kaya fremad. Hun har godt fat i hendes skuldre.

“Kom nu, gå!”

“Jeg går, slap nu af.” Kaya famler sig frem. Små muse-skridt.

“Stoler du ikke på mig?” griner Malou. Hun dufter lidt af noget kunstigt. Bathbombs eller parfume eller ...

“Kom nu, flyt fødderne.”

Det føles, som om Kaya går rundt i en evighed. Hun

glemmer næsten, hvordan verden ser ud. I mørket er der kun Malous duft og stemme.

Endelig stopper de.

“Her,” hvisker Malou tæt på Kayas øre. Kaya åbner øjnene. Solen er skarp. Vinden får øjnene til at løbe i vand. Kaya forsøger at huske, tager et mentalt billede. Træer, bark, en busk. Himlen er blå med store, flødefarvede skyer.

Skoven er så rodet. Intet har sin faste plads. Og så alligevel. Træerne har jo rødder. Og dyrene har reder. Og huler. Hjem.

Tilbage i lejren skal de fremkalde billederne. Der er farvekridt og hvidt papir. Først beskriver Kaya billedet, hun tog, så Malou kan tegne det. Hun gør sig umage, forsøger at male billedet med sine ord. Penselstrøg, den grå bark, de mørkegrønne blade.

Bagefter er det meningen, at Malou skal fortælle, hvad der er på hendes billede. Men hun bliver ved med at finde på alt muligt tosset.

“Et træ, et stort et. Ja, sådan. Og ... en lille bæk. Med brændenælder rundt om. Og en sten og en ... Orangutang. Ja, og så lige et spejlæg dér på stenen. Og et enormt rugbrødsmonster ...”

“Hold nu op,” griner Kaya.

“Hvad – seriøst, det var der,” griner Malou.

#

“Har alle deres lommelygter?” spørger Heidi.

“Velkommen til turens allervigtigste challenge: ulveorienteringsløbet,” siger Lasse og forklarer: “Alle par skal ud i skoven og finde poster. Ved hver post vil I få to bogstaver, og til sidst vil I kunne stave ordet, som også er navnet på den præmie, der er til de heldige. Ingen af posterne ligger så langt herfra, men hold øjne og ører åbne. Brug jeres sanser. Når man er tilbage her i campen og har skrevet ordet ned, så huler man som en ulv. Når I hører lyden, kommer alle tilbage. Det betyder, at løbet er slut, og at vi har en vinder. Kan I hyle som en ulv?” spørger Lasse og læner selv nakken tilbage. “AUUU!”

Cringe.

Berat og Christian flækker af grin.

Heidi deler kortene ud. Et ark til hver med flere stiplede linjer, der skal følges. Kayas hænder ryster, da hun tager imod kortet. Hun er skide nervøs. Lasse forklarer, hvilke hold der starter på hvilken post.

“Er alle klar?”

“Kom,” hvisker Malou og rykker Kaya i ærmet. Post tre er nede ved søen. Det blæser. Vandet er sort. Det bliver snart rigtig mørkt. På træbordet ligger et plastikchartek med papir og karton, det må være posten med øvelsen og bogstaverne.

“Hvor længe tror du, vi skal vente?” spørger Kaya.

“Nogle minutter. Bare til vi er sikre på, at de er helt væk.”

“Og hvad så?”

“Ja, så kravler vi ind i Lasses telt og finder kassen.”

“Hvad gør vi med ordet?” Kaya nikker mod træbordet.

“Når de kommer tilbage, og vi ikke har...”

“Vi siger bare, at vi fór vild.”

“Vi får ballade.”

“Det skal nok gå.” Malou smiler i tusmørket. Det ser lidt uhyggeligt ud. “Er du klar?”

Kaya gengælder Malous smil.

“Klar.”

Malou knytter hånden og rækker den frem mod Kaya. Kaya støder sine knoer mod hendes.

“Let’s go.”

Lynlåsen hvæser, da Malou lynrer den ned og forsvinder ind bag teltdugen.

“Lys her,” hvisker Malou.

Kaya holder stoffet til side, peger lommelygten ind i teltet.

“Han har en dobbelt luftmadras. Tror du, at det er, fordi Lasse og Heidi knalder?” Malou fniser.

“Pas på, du ikke laver mærker med dine sko,” hvisker Kaya.

“Hvor fanden er tasken?” mumler Malou.

Kaya lukker øjnene. Hun lytter. Træernes blade rasler i vinden. Stemmerne er lave, de er langt væk.

Forhåbentlig meget langt væk.

“Fundet,” lyder det inde fra teltet.

“Har du den?”

“Hold kæft, mand, sagde jeg det ikke? Den ligger lige her.”

Kaya kravler ind i teltet, lyser på den grå metalkasse i Malous hænder.

Malou flår låget af kassen, og der er de. Samsung. Huawei. iPhones. Malous hiver sin til sig. Splintret skærm. Kaya tager sin. Hun trykker på knappen, startskærmen tænder, Kaya lukker øjnene og venter på, at mobilen skal begynde at vibrere.

Den blide summen, ligesom blomster der springer ud i håndfladen. Nye hemmeligheder. Det kilder i maven.

Emma.

Men ... Der sker ikke noget.

Hvad?! Ikke en eneste notifikation?

Kaya skynder sig ind på Snappen. Tråden med Emma ligger øverst. Snapstreaken er selvfølgelig gået kold.

En tom firkant og et lille stik i brystet. Emma har ikke sendt noget tilbage.

I det samme lyder en ringetone – ulideligt højt! Kaya farer sammen.

FUCK! Hvad sker der?

Det er ikke Kayas telefon. Det er Malous. Den går amok.

“Hvad fanden laver du – dræb den dér!”

“Den ringer! Det er ikke mig, jeg gør ikke noget!”

Hun holder skærmen op mod Kaya: *ukendt nummer.*

“Skal jeg tage den?” hvisker hun.

“Er du blevet sindssyg? Nej!”

“Jeg bliver sgu da nødt til at tage den!”

“Du kan ikke tage den! Du sagde selv...”

“Men hvad hvis det er Nick?”

Malou swiper og sætter telefonen til øret.

“Ha-hallo ...?”

Oh god ...

Det her var en lorteidé.

Stemmen i den anden ende får Malou til at spærre øjnene op. Hun tager telefonen væk fra øret og trykker på medhør.

“Den ... Mor! Mor?” Det er en drengestemme, han lyder overrasket. “Jeg troede ikke, du ville ... Jeg mener – godt, at du tager den. Øh ...”

“NICK! Hvorfor fuck ringer du? Du ved sgu da, at jeg...”

“Jeg vidste ikke, at du ville tage den, mor.”

Så bliver der stille. En myndig mandestemme rømmer sig:

“Ja, hallo, det er fra Københavns Vestegns Politi her, taler jeg med Nina Svensson?”

“Øh ja, ja ...”

“... Nina, jeg hedder Kasper, jeg sidder her på Albertslund Politistation med din søn, Nick.”

Shit. Angsten i Malous ansigt.

“Jeg beklager at skulle fortælle dig, at vi her til aften har anholdt din søn på en stjålet scooter ved Ishøj Station.”

Det her er ikke godt.

Malou stirrer på Kaya.

Det her er virkelig ikke godt.

“Sig noget,” mimer Kaya.

“Nina, er du der?” spørger stemmen i telefonen.

Malou virrer med hovedet, blinker.

KOM NU, sig noget!

Hun rømmer sig.

“Selvfølgelig, jeg mener ...” Så hoster hun, gør sin stemme dybere. “Men hr. betjent, det er hans scooter.”

Ja-ja, præcis. Godt tænkt.

“Nina, det er ikke Nicks scooter.” Betjenten i den anden ende sukker. “Jeg går ud fra, at du godt ved, at Nick ikke har knallertkørekort?”

Malous ansigt krøller sammen som et stykke papir på et flammende bål.

“Nej selvfølgelig, jeg mener ... Nej, selvfølgelig er det ikke Nicks ...”

Brr. Brr.

Det snurrer i Kayas håndflade. Notifikationerne begynder at tikke ind på telefonen.

“Det her er alvorligt, Nina. Ikke alene tog Nick noget, der ikke retsmæssigt er hans, men han kørte også fra gerningsstedet uden knallertkørekort. For ikke at tale om den hækkesaks, han havde på sig ...”

“Ja, det kan jeg godt se ...”

Brr. Brr. Små vibrationer i Kayas hånd.

“Det er brugstyveri, ulovlig kørsel på en tunet scooter, kørsel uden hjelm. Det er hans og dit held, at vi fik fat i ham så hurtigt, Nick kunne have risikeret et meget voldsomt styrt.”

“Ja, det ...”

Kaya ser på mobilen. Kommentarer. DM's.

“Vi har haft en snak med din søn, men han nægter at fortælle, hvorvidt han handlede på egen hånd.”

“Det var min idé,” lyder Nicks grådkvalte stemme i baggrunden.

Brr.

Telefonen summer hele vejen op i Kayas arm.

“Jeg skal bede dig om at komme ned på stationen og hente Nick. Med det samme.”

“Ja, jeg mener ja, selvfølgelig,” stammer Malou.

“Med det samme.”

“Ja,” siger Malou. “Nick, er du ...” Der lyder et par halvkvalte hulk i baggrunden.

“Den retmæssige ejer af scooteren er blevet kontaktet,” siger betjenten. Malou kniber øjnene sammen og skærer en smertefuld grimasse, som om ordene er blevet til knytnæveslag.

“Jeg kommer med det samme,” siger Malou med sin nye voksenstemme. “Så bare ... hold ud, Nick. Jeg – jeg mener mor – mor er på vej.”

Malou trykker på den røde knap.

Hun sidder som forstenet og blinker.

“Hvad fanden er chancen ...” mumler hun. “Hvad fanden er chancen for, at han ringer lige nu?”

Men så ryster hun på hovedet.

“Vi er nødt til at give Nicks mor besked. Hvis hun ikke kommer, så opdager de, at han har snydt og givet dem mit nummer.”

Kaya nikker.

“Hvordan fanden gør vi det? Det kan vi jo ikke.” Malou lader hånden glide over ansigtet, tager sig til panden. “Nina har mit nummer. Hvis jeg skriver til hende ...”

Brr. Brr. Brr.

Vibrationerne får Kaya til at se ned på mobilen. Hun taster sin kode og rækker telefonen til Malou.

“Brug min,” hvisker Kaya. “Skynd dig.”

Malou kaster sig over tastaturet på skærmen.

“Hold da kæft, din Instagram går helt amok,” mumler hun.

“Hvad vil du skrive?” spørger Kaya.

Malou læser op, mens hun taster: “Alberts-lund-politistation. Nick.”

“Bare sådan?”

“Hvad skal jeg ellers skrive? Det er bedst sådan.”

Malou finder Nicks mors telefonnummer på sin egen telefon.

“Jeg sender den nu.” Hun trykker på skærmen.

Brr. Brr. Kayas telefon vibrerer igen.

“Er det Nina? Svarer hun?”

“Seriøst, hvad sker der for din Instagram?” Malou ser irriteret ud. Hun rækker telefonen tilbage til Kaya.

Du har modtaget en ny besked fra **natasjaerperfekt**.

Natasja.Bramming.forlife ... nb_fan_side ... bramming_fanlove ... mega_fan.natasja16.

Ind på Instagram-feedet.

Wow – vent, what?

Det lille røde ikon ved papirflyet i højre hjørne tæller 42 beskeder.

Hun trykker på ikonet.

“Hvem ...”

Der ligger et par anmodninger, men de fleste er fra følgere.

Kaya trykker sig ind på den øverste.

Bramming.fanprofil

Føj!!!! 🤔 🤔 🤔

Hvad?

fan_af_natasja

Jeg håber du har det godt med dig selv

Hvad er det der sker ...

bramming4life

Og du kalder dig fan nummer 1.

Hvordan kan du se dig selv i spejlet?!!! 😏

“Hvad snakker de om?” Kaya er helt tør i munden. Hjertet banker tydeligt i brystet. Hun scroller videre.

Så ser hun den.

Beskeden. Den ligger imellem alle de andre ulæste,

men den her besked er ikke som de andre. Denne her er anderledes.

Profilbilledet.

Kaya kender det ud og ind, behøver ikke engang læse navnet. Det bølgede, honningfarvede hår, de kæmpestore, smukke øjne.

Kaya har klikket sig ind på det billede så mange gange.
Åh gud.

natasjabramming_official

Det der er så respektløst, hvor gammel er du?
Fucking pattebarn. Jeg håber du har et rigtig lorteliv, sådan som du behandler andre. Når jeg finder ud af hvem du er, så hører du fra min advokat.

natasjabramming_official

Livet er fandeme fuld af op- og nedture. Husk at du ikke altid kan stole på det glansbillede du ser på sociale medier. Hver dag vågner jeg og finder ud af at nogen, jeg troede var mine venner, i virkeligheden var klar til at stikke en kniv i ryggen på mig for at få clout. Der er nogle mennesker som jeg ærligt har stolet for meget på havde min ryg, men som bare IKKE havde den da jeg havde brug for dem. Det er virkelig det værste ved at være kendt. Folk der tror de kan udnytte og bedrage én, og at det ikke gør ondt – DET GØR DET!!! 😞 🤨

#udenmitsamtykke #toxicpeople

FOR 1 DAG SIDEN

#

Kaya har propper i ørerne. Malou siger noget, men Kaya kan ikke høre hvad. Det trykker hårdt, ligesom når man er i en flyvemaskine. I bomuldsskyer og hvid candyfloss.

Men Kaya er lige her.

I en mørk skov.

I et telt som pludselig føles frygteligt lille. Hun skynder sig at gå ind på sin profil.

HVAD – hvor er alle følgerne? Kun 283? Hvad med resten?

Hvad er det, der sker?

Malou mosler rundt. Siger noget. Hendes stemme er et ekko i det fjerne.

Kaya scroller ned ad sin profil.

Der er de.

To nye posts. De passer slet ikke til resten.

De her billeder har ikke filter på. De er grynede og uskarpe. Men der er ingen tvivl, det er hende. Natasja Bramming med løst hår og duckface. Hun er nøgen. Holder hænderne foran brysterne.

Shit.

Det er nøgenbillederne. Joakims billeder.

Kaya trykker på det næste billede. Natasja holder sig ikke længere for brysterne. Man kan se det hele. Der er sat fersken-emojis foran brystvorterne. Og nede under hendes mave, mellem hendes ben, en aubergine-emoji.

Kaya har det, som om hun skal kaste op. Det føles, som om jorden åbner sig under hende.

Så får Malou telefonen ud af hendes hånd. Lydene vender tilbage.

“Giv mig den!” skriger Kaya.

“De kommer nu!” råber Malou.

Kaya kaster sig over Malou, vrister telefonen ud mellem hendes fingre. Ind på Instagram, finder det første billede, de tre små prikker, trykker på de røde bogstaver: *Slet*.

“Du er nødt til at give mig den, Kaya, de kommer nu.”

Menuen blinker: *Hvis du ikke vil slette dette opslag ... Hurtigt*. Den røde skrift.

Slet! Næste billede, de små prikker ... *Hvis du ikke vil slette dette opslag ... Slet!*

FUCKING SLET FOR EVIGT!

Nu kan Kaya også høre lydene uden for teltet. Fodtrin og stemmer der kommer tættere på.

“Kaya, vi skal ud herfra nu!” hvæser Malou.

Det hele går så stærkt. Telefonerne tilbage i kassen, ned i tasken, ud ad teltet. Malou hiver Kaya op at stå. Ud i mørket. Hurtigt.

Berat står ved vandposten og lyser med sin lommelygte.

Har han set dem?

Christian kommer løbende.

“Er vi de første?” råber han. “Har du skrevet det? Skynd dig!” Christian lyser ned på papiret foran Berat. Han kaster blyanten fra sig.

“Vi vandt!”

“Selvfølgelig gjorde vi det. Ha-ha!” De giver hinanden en highfive. Så får de øje på Kaya og Malou.

“Lige før jer!” råber Christian. “Close, girls, men drenge er bare hurtigere.”

Kaya har kvalme. Alting snurrer.

Berat kigger på Christian.

“Klar?”

Så lægger de nakken tilbage.

“AUUUU!”

Kayas mund er fuld af spyt, hun smager metal. Verden er fuldstændig forandret på et øjeblik.

“Øh, er du okay, Kaya?” Berat kommer tættere på. “Du er helt hvid i hovedet.” Kaya mærker med hænderne i ansigtet. Der er sved på panden, snot på overlæben, kinderne er kolde af tårer. Hun ser ned på sine hænder, de er sorte af makeup.

Der går ikke længe, før resten af gruppen dukker op. Heidi ser irriteret ud.

“Men drenge, I har jo slet ikke været hos mig på post fire.”

“Når man har været ved de tre første poster og fået bogstaverne S-K-U-M-F-I, er det altså rimelig nemt at regne resten ud,” griner Berat.

“Og hvad med jer, piger? Hvor blev I af?” Heidi ser anklagende på dem.

“Vi fór vild,” siger Malou tøvende. Kaya kan ikke sige noget. Kvalmen i halsen føles som et kvælertag. Heidi går hen mod hende. Tårerne er ustoppelige, de drypper ned fra hagen. Alle stirrer på hende. Hjertet hamrer.

“Hvad sker der, Kaya?” spørger Heidi.

“Er du syg?” spørger Laura.

“Kom folkens, så finder vi præmien ...” Lasse genner dem over mod bålstedet.

“Har du det skidt?” Heidi aer Kayas arm.

“Jeg tror bare, det er hjemme,” siger Malou og ser på Kaya med store, desperate øjne. “Er det ikke rigtigt, Kaya?”

Kaya nikker og sluger en masse spyt.

“Åh, Kaya.” Heidi sukker. “Skal du ind og ligge i teltet og have en pause?”

Kaya nikker igen.

“Det er o.k., jeg hjælper hende.” Malou tager forsigtigt fat i Kayas arm og fører hende hen mod deres telt.

#

“Vi er nødt til at få fat i telefonerne igen,” hulker Kaya, så snart Malou har lukket teltet bag dem.

“Hvad var der på den telefon?”

Billederne flimrer for Kayas nethinde igen, trutmunden, ansigtet, den pixelerede hud ...

Hele kroppen ryster. Malou aer hendes skulder på en mærkelig kantet måde, Kaya stirrer på hende, mens tårer-
ne fosser ud af øjnene.

“Hvad sker der?” spørger Malou igen. Kaya åbner munden, men hun kan ikke forme ordene, for hun kender dem ikke.

Hvad er det, der sker?

Så læner Malou sig frem og lægger armene om hende. Kaya falder sammen i hendes knus.

“Det er okay,” hvisker Malou. Kaya hviler hagen på hendes skulder og kniber øjnene sammen.

Kaya hulker og hikster ned i bomberjakken, lader snottet løbe.

Bag øjenlågene ser Kaya Natasja Brammings duck-face, fersknerne, navlen ...

“Hvad sker der, Kaya?” hvisker Malou.

“Nogen har hacket min konto,” fremstammer hun. Malou trækker sig væk og ser måbende på hende.

“Din Insta?”

Kaya nikker. “Nogen havde postet, men det er ikke...”

“Det skete også en gang for min faster. Hun havde

glemte at logge af en computer på biblioteket.” Malou ser eftertænksom ud. “Okay, tænk efter, Kaya, har du været logget ind på en computer eller mobil ud over din egen?”

“Det tror jeg ikke, jeg ...” Kaya ryster på hovedet.

“Sikker?”

Kaya snøfter, forsøger at tænke, men alt er så rodet.

“Hvad var der på billederne?” spørger Malou, men hvordan skal Kaya forklare det?

“Nøgen ... nøgenbilleder.”

“Hvem? Af dig?!” Malou tager Kayas hånd. “Er der nogen, der har delt nøgenbilleder af dig? Sådan nogle fucking psykopater.”

“Nej, det er Natasja Bramming. Hendes billeder. Nøgenbilleder. På min profil.”

“Shit ...”

“Vi er nødt til at få fat i telefonerne igen. Du må hjælpe mig.” Kaya prøver at tænke klart. “Du må aflede dem på en eller anden måde, du må få dem væk fra lejren og så...”

“Kaya, schyy, prøv nu at tage det roligt ...”

“Please, Malou?” Kaya klemmer hendes hånd.

“Jeg er ked af det, men det går ikke ...”

“Vi bliver nødt til at få fat i min telefon.” Nu hulker Kaya højt igen. “Vi bliver nødt til det ...”

“Kaya, vi var jo lige ved at blive taget. Det var på et hængende hår, at Berat og Christian ikke så os komme ud ad teltet, og når vi går derud igen,” siger Malou og peger mod lynlåsen, “er jeg nødt til at finde på en eller anden rigtig god grund til, at vi ikke var ved posterne, og at du flipper sådan her ud.”

Kaya gemmer ansigtet i hænderne, der er sort bag øjenlågene, men så kommer billederne tilbage.

Spejlet, ansigtet, brysterne ...

“Kaya, dem, der har lagt de billeder op, er jo nogle klamme svin! Vi finder ud af, hvem det er, når vi kommer hjem, og så ... Vi kan melde det til politiet. Politiet! Fuck – Nick ...”

Kaya tager sig til hovedet. “Åh, gud. Det er jo ulovligt at dele andres nøgenbilleder ...”

“Rolig ...” siger Malou og stryger hendes hånd.

“Du forstår det ikke,” hikster Kaya. “Mine følgere – de er væk. De tilgiver mig aldrig. Og Emma. Emma ...”

Stemmen skrumper ind.

“Men ...” Det flimrer for Kayas øjne. “Emma ...”

Det kan ikke passe.

“Hvem er Emma?” spørger Malou.

“Min bedste veninde.”

Det kan ikke være rigtigt.

Det kan det bare ikke.

“Hun har min kode,” hvisker Kaya.

“Hvad? Hvorfor?”

“Ja, hun skulle jo lave en takeover.” Tårerne fosser ud af øjnene igen, og Kaya falder forover, gemmer ansigtet i hænderne. Det føles, som om hendes bryst er punkteret.

“Vent nu lidt, du tror vel ikke ...” Malou slipper Kayas hånd og begynder at knække fingre.

Åh gud.

Nej. Det kan ikke være...

Eller kan det?

#

De står klar til at optræde. Mikkel slår takten an:

“Og en og to ...” Kaya begynder at rasle med grenen. Laura puster højt i græsstrået. Det piber forfærdeligt. Mikkel trommer på træstubben, og Berat danser.

De andre begynder at råbe.

“Gilli?”

“Justin Bieber?”

Kaya føler sig svimmel. Hendes hjerne er en karrusel af kaos. Tankerne hvirvler rundt og rundt.

Hvad fanden laver hun her? Hun burde sidde med sin telefon, forsøge at finde ud af, hvad det er, der sker ...

Hvorfor skulle Emma lægge de billeder op af Natasja Bramming? Hun elsker jo Natasja. Og hun ved, hvad det betyder at lægge sådan et billede op.

De har jo snakket om det. Den værste tid i Natasja Brammings liv.

“Adriana Grande?”

“Endelig!”

Kaya sætter sig ned, snuser hårdt ind.

For alt i verden lade være med at græde foran de andre igen.

Heidi giver hendes arm et klem.

“Godt gået,” hvisker hun, og Kaya mærker kvalmen i halsen.

Amanda rasler med en dåse med småsten. Emil står med en glasflaske med vand, der plasker i takt. Lydene skraber mod huden. Det klør over hele Kayas krop.

Kan det virkelig være Emma?

Men ingen andre har koden til Kayas profil.

“Billie Eilish?”

“Christopher?”

Natasja Brammings advokat! Så kontakter de vel mor, ligesom de ringede til Malou, som de troede var Nicks mor, og Kaya får aldrig lov til at gå på Instagram igen ...

“Taylor Swift?”

Men det værste er ikke advokaten eller politiet eller mor.

Det værste er DM'en fra Natasja Bramming. Hvor meget hun hader Kaya nu.

“Ed Sheeran?”

Nej, det værste er billederne.

Åh gud. Billederne. De ækle, afskyelige billeder ...

Kaya har set indslagene i tv. Om folk der bytter nøgenbilleder som pokémonkort eller afpresser piger ved at lægge deres billede på pornosider for at få dem til at gøre andre ting, flere ting, værre ting. Pædofile, klamme mænd eller barnlige, ondskabsfulde drenge, måske.

Men piger deler ikke andre pigers billeder.

Det gør de bare ikke ...

Gør de vel?

“Cardi B?”

Jo, åbenbart. For Kaya har jo gjort det. Eller – Emma har gjort det?

Men det vil Kaya aldrig kunne forklare til nogen.

“Så hør dog efter!” råber Emil grinende.

I det mindste fik hun slettet billederne. Men hvad nu? Hvad skal Kaya gøre nu? Er hun nødt til at slette natasjabramming_fan1 helt? Måske er det allerede sket, måske

har nogen allerede anmeldt profilen, og Instagram er i gang med at lukke den lige nu ...

Emma.

Emma der reder sit hår med fingrene, når hun tænker sig om. Emma med fregnerne og de store, flade fortænder. Emma, hendes bedste veninde? Det er så ubegribeligt, så fuldstændig uvirkeligt, at Kaya vil overbevise sig selv om, at det er noget, hun har drømt.

Et mindfuck mareridt.

Men så kommer billederne ...

“Hov, det er dén der. Drake!”

“Det var på tide!”

#

Der er skumfiduser til alle.

“Det er ikke fair. Det var mig og Christian, der vandt!” råber Berat.

“Men som gode kammerater deler I selvfølgelig, ikke også, Berat?” siger Lasse.

De sidder på træstammerne rundt om bålet. Røgen svier i Kayas øjne. Flammerne varmer ikke. Kinderne er våde og kolde.

“Kaya, skal du ikke have en skumfidus?” spørger Heidi.

“Jeg er ikke sulten.”

“Nu igen?”

“Nå, Heidi, det kan være, vi skal lade de unge mennesker hygge sig lidt alene,” siger Lasse og rejser sig.

Da de voksne er gået, foreslår Amanda, at de skal lege S, P eller K ligesom aftenen før.

“S, P eller K, Berat?” siger Amanda.

“Okay, P.”

Kaya ser på Lauras skumfidus, der langsomt bobler op og bliver gylden, for så på et øjeblik at blive helt sort.

“Hvor mange procent sætter du på Kaya?”

“Hvordan?”

“På kæreste-måden,” Amanda smiler til Kaya.

“Og hvad hvis Kaya ikke har lyst til det?” siger Malou.

“Hvad mener du?”

“Ja, hvad hvis hun ikke gider, at Berat sætter procenter på hende,” hvæser Malou.

“Øh, det skal man.” Amanda ser stift på Malou. “Ellers er man ligesom ikke med i legen, vel?”

“Kom, Kaya, vi skrider.” Malou rejser sig op. Amanda hvisker til Laura:

“Skønt, så slipper vi andre for hende psykopaten.”

Malou hører det. Hun går langsomt hen mod Amanda.

“Er der noget, du gerne vil sige, Amanda? Så sig det dog.”

“Hvad? Jeg sagde ingenting,” siger Amanda. Hun ser pludselig bleg ud.

“Er du fatsvag eller hvad?” råber Malou.

“Malou, kom!” Kaya trækker hende i bomberjakken.

“I hvert fald ikke lige så fatsvag som din storebror,” mumler Amanda.

Fuck.

“*HVAD SAGDE DU?* Sig det én gang til!” Malous hænder er knyttede, hun spytter ordene ud: “Nævn Nick én gang til, og jeg flækker dig, er du med?” Hun stirrer på Amanda.

Amanda ser bange ud.

“Vil du gerne slås, er dét det?!” råber Malou. “Du er død, din møgsæk ...”

Så kommer Lasse løbende.

“Hov, hov, hvad sker der her?”

Malous øjne slår gnister.

Psyko.

“Malou, hvad ...” begynder Lasse.

Malou sparker til posen med skumfiduser, så den flyver ud i mørket. Så vender hun sig og går.

Amanda har tårer i øjnene.

#

“Malou!” råber Kaya efter hende.

“Skrid!” råber Malou over skulderen.

“Stop lige.”

“Nej, jeg gider fucking ej.”

“Glem Amanda, hun er ligegyldig.”

Malou stopper og vender sig om.

“Hørte du ikke, hvad hun kaldte Nick?” Hun går frem mod Kaya, prustende af raseri. Kaya bider sig i læben.

“Du tror måske ikke, jeg kan?” siger Malou.

“Kan hvad?”

“Smadre hende.”

De står helt oppe i hinandens ansigter. Kaya kan mærke Malous varme ånde. Lugte hendes kunstige duft og bål-røgen i hendes jakke. Hun giver Kayas skulder et puf.

“Hvad?” snerrer hun.

“Selvfølgelig,” hvisker Kaya, tom for luft.

“Er du også bange for mig? Det er du, er du ikke?” fnyser Malou. “Selvfølgelig er du det.”

“Nej, jeg er ej,” hvisker Kaya.

#

“Amanda er en crybaby, der ikke fatter, at verden ikke kun drejer sig om hende,” siger Malou. Stemmen er mere rolig nu, hun sukker tungt.

De ligger i teltet og stirrer op i teltdugen.

“Ærligt, hun tør kun sige sådan dér, fordi hun er omgivet af pædagoger og sit sidekick Laura. Hun ville aldrig turde sige sådan noget til Nicks ansigt ...”

“Du kunne jo bare lade være med at lade dig provokere,” siger Kaya stille.

“Hey, det kan godt være, at det med at finde sig i alting virker pissegodt for dig, men der hvor jeg kommer fra ...” Malou ruller om på siden.

“Så hvad?” Kaya drejer hovedet.

“Jeg gider bare ikke høre på sådan noget lort, når jeg ved, hvordan Nick må have det lige nu ...” Malou lægger hånden under kinden og ser direkte på Kaya.

“Tror du, hans mor henter ham?” spørger Kaya og vender sig, så de ser lige på hinanden.

“Hun kan vel ikke lade være, kan hun? Jeg mener, hvis nogen skriver ens søns navn, så må man vel...”

“Men hvad er chancen? For at han ringer, lige da vi havde fundet telefonerne?” afbryder Kaya.

“I know, right. Det er seriøst vanvittigt.” Malou virker opgivende. “Hans mor er ikke den, jeg er mest bekymret for. Sagde politiet ikke, at de ringede til ham, der ejer scooteren? Det er virkelig noget lort. Når man først er

kommet i bad standing hos de Ishøj-drenge dér ...”

“I det mindste er han ikke i bad standing hos Natasja Bramming og alle hendes fans,” sukker Kaya.

Malou fnyser.

“Jeg vil altså hellere være i bad standing hos dem end hos Ishøj-drengene, hvis jeg skal være ærlig.” Malou ruller med øjnene.

Det begynder at regne. Dråberne trommer mod ydersiden af teltdugen. Man kan lige ane fuldmånen som en lysende plet gennem stoffet.

Kaya trækker soveposen hen over sig.

De ligger lidt og lytter til regnen.

“Hvad vil du gøre? Med din veninde?” hvisker Malou efter et stykke tid.

Men Kaya er pludselig tom for ord.

“Tror du seriøst, at det er hende, der har lagt billederne op?”

“Jeg ved ikke, hvem det ellers skulle være.”

“Men hvorfor skulle hun gøre det? For at få fansene selv?” spørger Malou. “Måske er hun jelly?”

Kaya ryster på hovedet igen.

Det virker fuldstændig latterligt. At Emma – at *nogen* – skulle være misundelig på *hende*?

Hun skulle bare vide, hvordan Kayas liv rent faktisk er, hvordan tingene er i skolen ...

“I morgen er vi hjemme igen. Så kan du spørge hende.” Malou siger det som en trøst, men det føles ikke det mindste opmuntrende.

Hvorfor skulle Kaya have lyst til at tage hjem nu?

Hvad skal hun sige til Emma?

“Du er heldig. At du har Nick,” hvisker Kaya.

Det føles, som om alle tårerne er sunket ned på bunden af Kayas mave. Kroppen føles uendelig tung. Regnens trommen er en beroligende vuggevise.

“Hvem af drengene her synes du er lækrest?” hvisker Kaya.

Malou fnyser. “Lol. Ikke nogen.”

“Jo, hvis du nu *skulle* vælge,” hvisker Kaya, “hvis du skulle kysse én og du *skulle* vælge.”

Kys. Kys med rund mund. Rund som månen. Våde læber, bløde som gelekugler. Bobaperler, et helt bassin i alverdens farver. Månen er rund som en smiley. I tegnefilm har månen altid et ansigt. Men det er længe siden, Kaya holdt op med at se den slags.

Det føles, som om Kaya vugger afsted på et bølgende hav, turkisblåt vand, synker og synker.

“Hvad sker der, hvis jeg ikke vil vælge?” hvisker Malou, men Kaya er allerede faldet i søvn.

Når Emma sov hos Kaya, hjalp mor med at bære den ekstra madras ind. Den skulle ligge på gulvet, lige der, hvor Kayas seng slutter. Når Kaya lagde sit ansigt helt hen til kanten af madrassen, var det næsten, som om de lå sammen i en dobbeltseng, på trods af højdeforskellen mellem sengene.

Om aftenen når mor var gået i seng, lå de og hviskede til langt ud på natten. Lavalampen spredte sit grønne alienlys i værelset.

“Hvad er din yndlingsting ved Natasja Bramming?” hviskede Kaya.

“Hendes hår, tror jeg. Ellers hendes øjne.” Emma trak på skuldrene, så dynen hævede sig. “Hvad med dig?”

“Måske at hun er så ligeglad med, hvad andre synes. Prøv at tænke på, hvor mange hate-beskeder hun får.”

“Folk er nogle idioter,” sagde Emma.

“De er latterlige. Men alligevel, det må være svært slet ikke at tage det til sig. Når de skriver, at hun er grim og en dårlig rollemodel og sådan.”

“De aner jo ingenting.” Emma løftede armen i luften, strittede med langefingeren mod loftet. “Fuck haters!”

Kaya fnes under dynen.

“Skal du også være influencer, når du bliver stor?” spurgte Kaya.

Emma nikkede.

“Jeg bliver den største.” Hun grinede og spjættede med

kroppen. “Jeg kommer til at få sponsoreret slik og lækkert tøj og vinde priser til GuldTuben hvert år, og med tiden får jeg også mit eget tøjmærke og skriver en bog ligesom Natasja. Og du skal være min manager og bestyre alle mine fansider, selvfølgelig.”

“Selvfølgelig.”

De fnisede, og hele værelset summede.

Kaya kunne ligge længe og betragte Emma ud over sengekanten. Det sovende ansigt, den bølgende krop under fars gamle dyne, det røde hår bredt ud som en vifte på puden. Emmas undertrøje lå helt fladt ind til huden. Øjenlågene blidt lukket og læberne let skilt, så de store fortænder kom til syne.

Det var altid svært at falde i søvn, når Emma var der. Kaya var nødt til at kigge ned i løbet af natten og sikre sig, at hun stadig lå der på puden.

Det var så svært at tro på, at hun stadig ville være der, når Kaya vågnede.

Soveposens glatte stof. Kroppe der bølger på liggeunderlaget. Suk. Hjerteslag. Åndedræt.

“Kaya?” Malou hiver Kaya ud af drømmen.

“Hvad? Hvad sker der?”

“Der er gang i noget udenfor ... Kan du ikke høre det?”

Kaya løfter hovedet og støtter sig på underarmen. Lytter.

“Der er nogen, der græder,” hvisker Malou. Kaya tænder lommelygten. De kravler ud af soveposerne, famler sig frem efter tøj og gummisko. Så lyner Malou forsigtigt teltet op.

Alle de andre står derude. Det støvregner stadig. Lydene kommer fra Amanda. Hun sidder op ad Laura i græsset. Først tror Kaya, at Amanda stadig er ked af det, der skete tidligere.

Men det her er noget andet. Kaya går tættere på.

Amandas ansigt ser helt forkert ud, huden er rød, og hun hoster og gisper efter vejret.

Heidi sidder på hug ved hende. Lasse er i gang med at hive pløkkerne op rundt om Laura og Amandas telt. Så løfter han hele teltet op og ryster det. Tingene rasler ud. “Lys, jeg skal have lys!” råber han. Berat retter lommelygtens lyskegle mod tingene.

“Skal vi ringe efter en ambulance?” råber Heidi til Lasse. Hun lyder bange. “Hvornår havde du den sidst?” spørger hun Amanda. “Prøv at slappe af, Amanda, tag en dyb indånding.”

Laura aer en våd tot hår væk fra Amandas ansigt. Hun hiver efter vejret.

“Jeg ...” Endnu et hosteanfald tager Amandas stemme, hun udstøder nogle dyreagtige lyde. “Jeg ved det – jeg ved det ikke ...”

“Vi finder den.” Heidi ser op og kigger rundt. “Kig henne ved bålstedet, drenge, kig ved toiletskuret ...”

“Det har vi gjort,” siger Mikkel.

“Kig igen!” råber Heidi.

“Hvad gør vi, hvis den ikke er her?” græder Laura. Så ser hun op og får øje på noget bag Kaya, blikket stivner.

“Malou ...” hvisker hun og peger med en rystende finger. Amanda ser også op, hendes øjne er udspilede.

“Det er Malou!” råber Laura.

Kaya vender sig om. Malou står og ser tomt frem for sig.

“Malou, har du set Amandas astma-inhalator?” siger Heidi.

“Mig? Hvad, nej ...”

“De blev jo uvenner!” råber Laura.

“Hvad snakker du om?” siger Kaya. “Selvfølgelig har Malou ikke ...”

Heidi rejser sig op. “Malou. Hvis du har taget Amandas inhalator, så giver du den tilbage lige nu, forstår du det?!”

“Selvfølgelig har hun ikke det.” Stemmen lyder ikke længere som Kayas. Amanda begynder at hoste igen. En uhyggelig pibende lyd kommer fra hendes hals.

Inhalatoren.

Det føles, som om der går et stød igennem Kaya. Hun mærker ikke læberne bevæge sig, men det er hendes stemme, der taler.

“Amanda, havde du den til alene-challengen? Ved træet? Havde du ...?”

Amanda kigger på Kaya med et vildt blik. Nikker hun, eller ryster hun bare? Det er ikke til at sige, og Kaya når ikke at tænke. Hun vender sig og løber.

“Kaya, hvad ... Kaya! Hvor skal du hen?” råber Heidi efter hende.

Fødderne støder hårdt mod jorden. Lyset fra lommelygten danser foran hende.

Hun spæner ind mellem træerne.

natasjabramming_official

I går blev jeg gjort opmærksom på, at én som har udgivet sig for at være "fan", har delt mine nøgenbilleder her på sin Instagram. Personen er selvfølgelig blevet meldt til politiet. Jeg vil kæmpe for retfærdigheden, ikke bare for mig selv, men for alle kvinder der har været udsat for digitale sexkrænkelser!!! Girls, I er ikke alene, og vi skal fandeme nok få vores hævn 🤝👊

#fakefans #hævn #standupforyourrights

FOR 7 TIMER SIDEN

#

Kaya skal fremad. Det stikker og brænder i maven, hun har sidestik. Pulsen hamrer i ørerne, det dunker og suser.

Lommelygtens lys hopper i mørket.

“Arg!” Kaya mærker noget hårdt mod skoen, og pludselig ligger hun på jorden. Hænderne brænder, og det svier på knæene. Kaya hiver efter vejret.

Dunk-dunk, dunk-dunk.

Hun kommer på benene igen.

Videre. Af sted.

Kaya prøver at huske tilbage på turen til træet.

En busk. Alting ser anderledes ud i mørke. Er det her? Stenen dér ser bekendt ud. Benene får ekstra energi. Skovskraldespanden. Og der kommer sivene. Okay. Ind mellem sivene og så...

Pludselig træder Kaya dybt ned i noget. Først den plaskende lyd, så kulde. Vand. Blæksort. Kaya kan ikke se sine ben, selvom hun lyser lige ned på dem. Hjertet hopper op i halsen. Fødderne står ikke fast. De synker længere ned i det kolde vand. Kaya basker med armene. Vandet er tungt. Det når næsten til brystet nu.

Rolig ... Lad dig flyde ...

Kaya tager lommelygten i munden og læner sig forover, der er ikke andet at gøre. Har hun glemte, hvordan man svømmer? Det er så længe siden. Alt det, Kaya engang kunne, alt det mod, hun er vokset fra.

Slap af.

Gør dig vægtløs ...

Et enkelt svømmetag, tilbage mod sivene. Kaya griber ud efter de lange stængler, forsøger at støtte sig til dem. Men sivene er alt for høje, bøjer for let. Det er umuligt at se, hvor søen slutter og bredden begynder. Endnu et svømmetag, Kaya må trække sig fremad. Bliver vandet lavere her? Til sidst kan hun hive sig op på jorden og kravle fri af vandet.

Hun ligger på maven, det våde tøj klæber til kroppen. Skoene er fulde af vand. Kulden svier. Mørke, kulde, hjerte.

Dunk-dunk, dunk-dunk.

Lysten til at lukke øjnene og forsvinde.

Nej. Frem. Videre.

Kaya kommer på benene.

Hun har stadig lommelygten, den virker stadig, Kaya lysrer frem for sig. Siv. Træstammer. Skovbund. Men lyskeglen er så lille, mørket er så omklamrende. Kulden svier i lungerne. Hun fryser og ryster.

Okay. Tænk nu.

Piletræet med de lange, tynde grene. Bakken.

Det store træ, dér er det!

Kaya bruger sine sidste kræfter på at komme op til træet. Hun forsøger at huske tilbage på den første dag, da hun og Amanda gik sammen gennem skoven ... Hvordan så den ud, inhalatoren? Eller da de gjorde toilettet rent ... Alt det pis Amanda havde at sige om Malou, som Kaya ikke modsagde, ligesom nu ... Hvorfor forsvarede hun ikke Malou?

En sky går fra himlen, og det kolde månelys rammer skovbunden.

Tag dig sammen, koncentrer dig ... Kaya begynder at undersøge jorden. *Ikke mærke kulden, ikke tænke på mørket.* Hun leder hele vejen rundt om stammen.

Ingenting.

Går i en lidt større cirkel omkring den.

Ingenting.

Hun må give det en sidste chance.

Kom nu.

Der ligger en stor, rådden gren. Kaya sparkes til den, og dér ligger noget hvidt og blinker mellem det grønne og brune ...

Er det – ja! Inhalatoren!

#

Det svier i hænderne, på armene, knæene. Kaya har hamrende hovedpine, det dunker i panden lige over øjenbrynene. Hun lyser fremad, og der er nogle små lys bag træstammerne i det fjerne, lommelygterne, bålet, hun er reddet!

“Hey, hun kommer nu!” råber Berat.

“Kaya!” Det er Malous stemme.

Heidi står med en telefon ved øret. Hun vender sig. Lader armen falde. Kaya løber hen til Amanda og rækker hende inhalatoren.

“Her,” hvisker hun og mærker benene give efter som blød spaghetti. Hun lukker øjnene. Pulsens galopperer i brystet og halsen.

Dunk-dunk, dunk-dunk.

Hun kan høre lyden af inhalatorens små klik og Amandas dybe indånding, en snurrende lyd.

“Én til, Amanda,” siger Heidi.

“Dybe vejrtrækninger. Ja, sådan ...”

Det føles, som om Kaya kunne synke ned i græsset og smelte væk, forsvinde i mørke.

Så mærker hun pludselig en varm ånde helt tæt på sit ansigt. Hår der kilder på de kolde kinder.

“Kaya, er du okay?” Kaya åbner øjnene. Turkis. Bomberjakke. Blå, blå øjne.

“Guys, hun er helt gennemblødt!” råber Malou.

Himlen over Malous ansigt ... Den runde måne ...

“Kaya!” Malous varme hænder mod Kayas kinder.
Så kommer Heidi til syne.

“Kaya, kan du komme op at stå? Malou, hjælp mig. Vi skal have hende ud af det våde tøj.” Malou hiver hende op i den ene arm, Heidi tager fat i den anden. Fødderne slæber mod jorden. Til sidst er de henne ved Heidis telt.

“Kaya, du må aldrig bare løbe væk på den måde! Det er midt om natten, og du har ikke nogen telefon på dig. Hvad hvis du fór vild? Vi var ved at ringe til politiet.” De hiver det våde tøj af hende. T-shirten over hovedet, de gennemblødte sko forlader fødderne med et svup.

“Hvad er der sket?” spørger Heidi.

“Jeg faldt ... Der var en sø,” hvisker Kaya. Hendes tænder klapper. Hun får en tør trøje over hovedet. Malous hænder stryger op og ned ad hendes arme.

Heidi lægger et varmt tæppe omkring hende.

Kaya hører en mærkelig lyd. Er der nogen, der klapper? Malou trækker teltdugen på Heidis telt til side, Kaya ser, at de andre står og kigger på hende. Berat og Emil og Christian, Laura. Mikkel hujer.

“Sådan, Kaya!” råber Berat.

“Stærkt,” siger Lasse.

Amanda er kommet på benene. Det hvide hår klasker ind til ansigtet, men hun trækker vejret nogenlunde normalt igen.

“Hvor var den?” mumler hun.

“Under piletræet. Der hvor vi var til alene-challengen,” siger Kaya.

Amanda nikker, mens hun kigger ned på sine sko. Berat kommer hen til teltet.

“Var det ikke scary?” siger han. “De andre siger, du var ved at drukne?”

Lasse lægger hånden på Amandas skulder.

“Skal du ikke sige tak til Kaya?” spørger han.

“Nå men ... Selvfølgelig altså, tak,” siger Amanda. Hun tror, det var hende, Kaya løb for at redde. Men det var det ikke.

Selvfølgelig ikke.

“Du er jo sindssyg,” griner Malou. “Er du sikker på, at du er ok?”

Malou og Kaya har lagt lommelygten ned i bunden af teltet. Månen lyser gennem teltdugen.

“Fryser du stadig?”

Kaya ryster på hovedet, krammer soveposen ind til sig.

“Vil du høre en hemmelighed?” hvisker hun.

Malou nikker.

“Emma var min eneste veninde. Nu har jeg ingen tilbage.”

“Er du ked af, vi stjal telefonerne?” spørger Malou.

Kaya ryster på hovedet. Det summer i fingerspidserne, i tærne.

“Du behøver aldrig at gå på Instagram igen,” siger Malou.

Nogle gange må man godt lyve, tænker Kaya. Man må godt lyve for at undgå, at nogen bliver ked af det.

“Det er også, fordi jeg er så høj,” sukker hun.

“Høj?”

“Hold nu op, du ved det godt,” siger Kaya. “Jeg er høj. Som en kran.”

“Mikkel er højere,” smiler Malou.

“Ja, men han er jo en dreng,” siger Kaya. “Du behøver ikke ...”

Der bliver stille i teltet. Kaya vender sig om på siden. Hun ser lige ind i Malous blå øjne.

“De troede, det var mig, der havde taget inhalatoren,” siger Malou.

“Jeg ved det,” siger Kaya.

“Du reddede min røv.”

Malous øjne skinner som plastik.

De ligger længe og kigger på hinanden.

“Du har tre på stribe,” hvisker Malou.

“Hvad?”

“Skønhedspletter.” Malou får viklet hånden op af soveposen. Hun lægger sin kølige pegefinger på Kayas kæbe.

“Én,” hvisker hun og lader fingeren vandre tværs over Kayas kind, “to,” pegefingeren lander tæt ved Kayas næse, “tre,” hvisker hun. “Jeg vinder.”

“Vinder hvad?”

“Det her,” hvisker Malou.

natasjabramming_official

Kære venner. Så er der en ny video oppe på kanalen. Det er en storytime hvor jeg taler ud om alt det, der er sket over weekenden med min fake-fan (link i bio).

Mange af jer har spurgt ind til personen der delte mine nøgenbilleder, og der er også blevet gættet en del i kommentarsporet. I skal vide at grunden til at jeg ikke nævner hendes brugernavn er, at jeg ikke ønsker at give hende clout. Billederne er blevet fjernet, formentlig af Instagram efter en masse anmeldelser, så tusind tak til alle jer ÆGTE fans derude – I ved hvem I er!!!

#aldrigdinskyld #udensamtykke

#danmarksbedstefølgere

FOR 2 MINUTTER SIDEN

Kroppen føles stadig tung, da de går i flok mod parkeringspladsen. Sportstasken dasker mod hoften. Kayas hår er vådt.

“Der har vi dem jo,” jubler Heidi.

Hvor er mor?

“Hej Tut.” Hun breder armene ud, og Kaya kaster sig ind i mors favn.

“Hvordan er det gået? Hvordan har du det? Du ser træt ud.” Kaya når ikke at svare.

“Så samles vi lige en sidste gang til en fællesbesked!” råber Lasse.

Kaya finder sig en plads i cirklen. Lidt efter kommer Malou hen og stiller sig ved hendes side. Deres hænder strejfer hinanden.

“Nå, folkens. Tusind tak for en god tur. Der har godt nok været gang i den. Lige i den rigelige ende til tider.” Lasse ser meget udmattet ud, han sender Amanda et nik.

“Er I klar til at blive genforenet med dem her?” Han rasler med metalkassen.

“Nu ikke noget med at sidde de næste tre dage med hovedet i skærmen,” siger Heidi og smiler. “Kig ud i verden indimellem, ikke?”

Kaya stirrer hypnotiseret ned i kassen. Samsung. Huawei. iPhones.

#

Kaya smider sportstasken på gulvet og ser op på billedet, der hænger over sengen: Kaya, Emma og Natasja Bramming. Værelset ser ud, som da hun forlod det. Et øjeblik overvejer Kaya, om hele turen i skoven er noget, hun har drømt. Men så åbner hun sportstasken, og...

Pyh...

En klam lugt af røg og vådt tøj stiger op.

Kaya stikker opladeren i bunden af telefonen. Skærmen lyser op.

Hun trykker sig ind på sin profil, `natasjabramming_fan1`.

Ligesom med værelset ser alting ud, som da Kaya forlod profilen i fredags. Der er ingen nøgenbilleder, ingen nye opslag. Det eneste forandrede er antallet af følgere. Der er kun nogle få tilbage.

Hun trykker Natasjas navn i søgefeltet, men `natasjabramming_official` kommer ikke frem.

Hun må have blokeret hende.

Wow.

“Natasja Bramming har blokeret mig.”

Kaya siger det højt for sig selv.

Hun trykker på det lille papirfly i højre hjørne. Mange af beskederne ligger der stadig, men beskeden fra Natasja Bramming er væk.

På en måde ville Kaya gerne have beholdt den. Et screenshot måske.

En ægte DM fra Natasja. Et ægte livstegn.

#

Kaya logger ud af Instagram.

Klikker sig ind i kontakter.

Den ringer.

Første gang.

Duuuuut.

Anden gang.

Duuuuut.

Hjertet hamrer, hænderne begynder at ryste. Hun må holde om telefonen med begge hænder.

“Hallo?”

“Det er Kaya.”

“Hey, Kaya. Gud hej.” Emma lyder overrasket, og det giver et stød i Kaya. “Hvor er det nice, at du er hjemme! Hvordan er det gået? Gud, var det frygteligt? Hvordan var de andre? Oh my god, jeg har savnet dig.” Emma speedsnakker. Det går alt for hurtigt.

“Øhm.” Stemmen knækker.

Hvorfor er Kaya så bange? Det burde være Emma, der frygtede opkaldet.

“Hvad med ... Hvad med takeover’et?” hvisker hun. Munden føles helt tør. Der er stille i den anden ende. Hun kan kun høre Emmas åndedræt.

“Altså der har været noget ... Jeg ved ikke ...” siger hun langsomt. “Den har ... Instagram har opført sig mærkeligt.”

“Mærkeligt?” Kaya retter sig op, forsøger at lyde bestemt.

Noget i Kaya håber inderligt, at Emma vil finde på en sandsynlig løgn, noget hun kan tro på.

“Jo altså øh ... Måske er det en opdatering eller sådan noget?” siger Emma.

“En opdatering?”

“Mm. Der har været nogle beskeder. Jeg ved ikke, om det kun er dig eller ... Altså jeg har også modtaget dem.”

“De dér billeder ... Joakims billeder ...”

Der er helt stille igen.

“Emma, var det dig, der gjorde det?” spørger hun.

Kaya bider tænderne sammen og klemmer øjnene i, mens hun venter.

“Altså ...”

“Var det dig, der delte dem? På min profil?”

Der er stille et øjeblik i den anden ende. Kaya holder vejret.

Tavsheden varer alt, alt for længe.

“Gjorde hvad?” fremstammer Emma.

Stilhed.

“Altså. Som sagt ... Der har været nogle problemer.”

Stilhed. Så er det, som om vreden eksploderer i et fyrværkeri indeni.

“Emma, hvad er det, du har haft gang i?” Stemmen lyder mere sikker nu. “Hvorfor har jeg mistet så mange følgere? Hvad fanden tænkte du på?!”

Endnu en lang pause.

“Altså Kaya, det, der skete, var ...” Emma trækker vejret dybt.

Uden Kaya ved, hvad hendes hænder gør, tager hun telefonen fra øret og trykker på det røde symbol.

Done.

Der er ingen grund til at høre på mere. Emma vil benægte, Kaya har ingen beviser.

Og hvis hun havde, er hun ikke sikker på, at hun ville bruge dem.

Hendes fingre ryster stadig, hjertet banker i halsen som efter en spurt. Hun finder hasselnødden frem fra lommen, vender den i hænderne.

Hun pruster længe, indtil hjertet igen falder til ro.

Mor stikker hovedet ind på Kayas værelse.

“Tut?”

“Hm?”

“Pyh.” Hun vifter med hånden foran næsen. “Jeg smider lige det her til vask, ikke? Trænger du ikke også til et bad?” Mor samler tasken op fra gulvet. Kaya lægger nødden oven på *Natasja uden filter*-bogen på natbordet.

Det er skønt at stå under bruserens varme stråler.

Skoven føles allerede langt væk. Kaya har ingen billeder, hun kan kigge på.

Og så alligevel.

Det var tidligt i morges og stadig diset. Kolde dugdråber i græsset. Kaya sad ved indgangen til teltet og snørede sine sneakers. Satte af med hånden fra den bløde luftmadras og fik næsten overbalance.

“Schyy,” fnes Malou inde fra teltet. Lyset var kommet, og solen var på vej op. De andre telte så forladte ud. Men de lå alle sammen derinde. Berat og Mikkel, Laura og Amanda, Emil og Christian.

Kaya og Malou løb for at få varmen. Ned ad den lille grussti til søen.

“Hurtigt, inden de vågner.”

Himlen var i en masse røde farver.

“Det går ikke, vi bliver syge,” gøs Kaya.

“Hvis du ikke allerede er blevet syg af din lille svømmetur i går, så bliver du nok heller ikke syg af denne her,” sagde Malou og sendte hende et smørret smil. “Du skal bare forestille dig, at vi er inde i en vulkan.”

“Hvad?”

Malou lynede bomberjakken op, lagde den fra sig på bænken. Hun tog blusen af. Indenunder havde hun en rigtig BH på, med bøjler og puder og en hægtelukning på ryggen, som hun hurtigt knipsede op.

“Vi er i en vulkan, og vandet er varm lava. Se himlen.” Malou pegede ud over broen. Den røde sol dannede en sti af lys på søens vandoverflade.

“Det er ild. Kom nu, ind i vulkanen.” Kaya gjorde som

Malou, hev blusen over hovedet. Hun tog sig til skuldrene, dækkede for brystet.

“Du ligner en perleplade med al den gåsehud,” grinede Malou. Hun bøjede sig ned, fik gamacherne rullet af. Da hun rettede sig op, så Kaya dem først rigtigt. Tunge og runde, med lilla brystvorter.

“Kom så, det var din idé. Af med dem.” Malou grinede og pegede på Kayas trusser.

Den kolde jord klæbede til fodsålerne. Små klask når fødderne ramte træbroen.

“Klar?” spurgte Kaya.

“Nej, vent, jeg skal have tilløb.” Malou gik lidt tilbage mod bredden igen.

Hun stillede sig klar med knyttede hænder. Så sprintede hun ned ad broen.

Bombe. *Plask!*

Vandet sprøjtede til alle sider, kolde nåle i huden. Malou forsvandt under vandet, indtil hendes ansigt og arme brød vandoverfladen.

“ARGH!” skreg hun.

“Er det koldt?”

“PISSEKOLDT!” råbte hun. “Skynd dig i!”

Kaya gik baglæns. Sigtede mod enden af broen.

Orangerød himmel. Malous blå hår mod det grønne vand. Kaya blinkede. Tog et billede med øjnene. Hun gemte det et sted langt indeni.

For altid.

Vulkanudbrud i maven.

Malou-Malou-Malou!

Så løb hun, lukkede øjnene og sprang.

Din største fan

© Anna Arendse Thorsen og Vild Maskine 2022

Alle rettigheder forbeholdes. All rights reserved

Forlagsredaktion, sats og tilrettelæggelse:

Rebekka Gertz Andersson og Mads Heinesen

Korrektur: Christel Sunesen

Omslag: Mette Breth / BRETH DESIGN

ISBN: 978-87-7227-282-5

1. udgave, 1. oplag 2022

Printed in Latvia.

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner eller virksomheder, der har indgået aftale med Copydan Tekst & Node, og kun inden for de rammer, der er nævnt i aftalen. Undtaget herfra er korte uddrag til brug i anmeldelser o.l.

Forlaget har fået udarbejdet undervisningsforløb til Anna Arendse Thorsens to romaner *Din største fan* og *Filterløs*, hent forløbene gratis på forlagets hjemmeside: www.vildmaskine.dk/undervisning

Lix: 22

VILD MASKINE